

Στέλλα Συκιανάκη

Αν είναι Μάιος και Τετάρτη, ίσως έχω
γενέθλια σήμερα.

Manaus, Brazil, 1976-77, Ed van der Elsken and David Maljkovic, booth Annet Gelink Gallery

Μάιος 2023

Ρότερνταμ

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής, Θέατρο Πορεία

Βιογραφικό Σημείωμα

Η Στέλλα Συκιανάκη γεννήθηκε στο Ηράκλειο της Κρήτης το 1995 και ζει στην Ολλανδία. Είναι απόφοιτη του τμήματος Ψυχολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου, αλλά και του Πανεπιστημίου Εράσμου του Ρότερνταμ. Ασχολείται με την δημιουργική γραφή από το 2012. Διηγήματά της έχουν δημοσιευθεί σε περιοδικά και το διαδίκτυο.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: +306948677030

Email: stellasyk@yahoo.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2022 – Μάιος 2023).

Το θεατρικό έργο «Αν είναι Μάιος και Τετάρτη, ίσως έχω γενέθλια σήμερα» της Στέλλας Συκιανάκη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό τη μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](#). [Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το συγκεκριμένο θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Περίληψη

Ένα ζευγάρι ξεινιάει για να πάει στο πάρτι ενός κοινού φίλου, που έχει την ονομαστική του γιορτή. Στον δρόμο, όμως, πέφτουν πάνω σε τρομερή κίνηση. Είναι κολλημένοι για πολλές ώρες στον ίδιο δρόμο, χωρίς να μπορούν να ξεκολλήσουν. Κανείς δεν μπορεί να καταλάβει τι ακριβώς έχει συμβεί. Το ίντερνετ έχει κοπεί και η μόνη πηγή πληροφόρησης είναι κάποιες φήμες που περνάνε από αυτοκίνητο σε αυτοκίνητο. Η αίσθηση του χρόνου σιγά-σιγά χάνεται και οι ώρες γίνονται μέρες. Το ζευγάρι προσπαθεί να επιβιώσει, αλλά δοκιμάζεται συνεχώς. Καιρό μετά, η κίνηση αρχίζει να υποχωρεί. Καταφέρνουν να επιστρέψουν σπίτι και υπόσχονται να μην μιλήσουν ποτέ ξανά γι' αυτό το περιστατικό.

Πρόσωπα

Αγάπη (35-40) – Σύντροφος Ανέστη
Ανέστης (35-40) – Σύντροφος Αγάπης
Αντώνης (35-40) – Σύζυγος Αλεξάνδρας
Αλεξάνδρα (35-40) – Σύζυγος Αντώνη
Μωρό – Το παιδί της Αλεξάνδρας και του Αντώνη

Σκηνή 1^η

Ο Ανέστης και η Αγάπη βρίσκονται στο σαλόνι του σπιτιού τους. Ετοιμάζονται να πάνε στο πάρτι του φίλου της Αγάπης, του Γιάννη.

Ανέστης: Αγάπη, είδες τα κλειδιά μου;

Αγάπη: Δεν είναι στην τσέπη του μπουφάν σου;

Ανέστης: Όχι, δεν λέω γι' αυτά τα κλειδιά. Τα κλειδιά του αυτοκινήτου εννοώ...

Αγάπη: Δεν είναι πάνω στο τραπεζάκι;

Ανέστης: Στο σαλόνι;

Αγάπη: Όχι, πρέπει να τα άφησα στην κουζίνα.

Ανέστης: Εδώ είναι! Είσαι έτοιμη;

Αγάπη: Δώσε μου πέντε λεπτά.

Ανέστης: Έχουμε ήδη καθυστερήσει.

Αγάπη: Δεν νομίζω να έχει κίνηση τέτοια ώρα στον δρόμο.

Ανέστης: Έλα, τώρα! 7 Γενάρη, Σάββατο απόγευμα και θα είναι οι δρόμοι άδειοι;

Αγάπη: Βάζω τα σκουλαρίκια μου και είμαι έτοιμη.

Η Αγάπη βγαίνει από το υπνοδωμάτιο και βάζει μουσική να παίζει. Αρχίζει να χορεύει. Ο Ανέστης βάζει ένα ποτό και αρχίζει να χορεύει μαζί της.

Ανέστης: Πώς θα γίνει να μην πάμε στο πάρτι;

Αγάπη: Ο Γιάννης μας περιμένει. Έχει μαγειρέψει φαγητό κι η Ελευθερία έφτιαξε την τούρτα. Θα είναι και ο Κωνσταντίνος με την Τόνια...

Ανέστης: Δεν είναι λίγο περίεργο που έκανε πάλι σχέση με τη γραμματέα του;

Αγάπη: Είναι καλό παιδί ο Γιάννης.

Ανέστης: Ναι, δεν είπα αυτό... Εννοώ απλώς ότι είναι περίεργο. Αυτό είναι όλο.

Αγάπη: Δεν ξέρω... Πάντα έτσι ήταν ο Γιάννης.

Ανέστης: Παραδέξου το. Είναι λίγο περίεργο.

Αγάπη: Πρέπει να είναι καλή κοπέλα η Ελευθερία. Και όμορφη!

Ανέστης: Την έχεις γνωρίσει;

Αγάπη: Μου την έδειξε στο instagram.

Ανέστης: Αγάπη, παραδέξου το. Είναι περίεργο.

Αγάπη: Οχι... Είναι λίγο περίεργο. Εντάξει, ευχαριστήθηκες τώρα;

Ανέστης: Τώρα μάλιστα! Ευχαριστώ.

Αγάπη: Είναι που τον ξέρω πολλά χρόνια και τον έχω σαν αδερφό μου.

Ανέστης: Δεν έχετε πηδηχτεί ποτέ;

Αγάπη: Τι χαζή ερώτηση είναι αυτή τώρα.

Ανέστης: Γιατί είναι χαζή;

Αγάπη: Αφού σου λέω πως τον έχω σαν αδερφό μου. Ακόμη θυμάμαι εκείνη τη μέρα που τον γνώρισα στη Φλωρεντία. Εκείνος σπούδαζε Ιατρική κι εγώ είχα πάει εκεί για το εξάμηνο-

Ανέστης: Και άκουσες ελληνικά και ενθουσιάστηκες, αλλά όταν το πλησίασες εκείνος το έπαιζε Ιταλός, για να σε ψαρώσει.

Αγάπη: Στην έχω ξαναπεί αυτή την ιστορία;

Ανέστης: Όχι μόνο μια φορά... Τι ώρα έχουμε ραντεβού μαζί του τη Δευτέρα;

Αγάπη: Νομίζω στις επτά. Θα πρέπει να το επιβεβαιώσω με την Ελευθερία. Θα μπορείς να είσαι εκεί;

Ανέστης: Φυσικά και θα είμαι εκεί. Θες να περάσω να σε πάρω από το γραφείο; Να πάμε μαζί στο ιατρείο;

Αγάπη: Ναι, εντάξει. Μπορούμε να το κάνουμε έτσι...

Ανέστης: Δεν είναι εύκολη υπόθεση η εξωσωματική.

Αγάπη: Σε μένα το λες;

Ανέστης: Τι εννοείς;

Αγάπη: Τίποτα, δεν εννοώ κάτι. Όλα θα πάνε καλά.

Ανέστης: Το ξέρω ότι όλα θα πάνε καλά. Μιλήσατε καθόλου με τον Γιάννη για τα διαδικαστικά;

Αγάπη: Ποια διαδικαστικά;

Ανέστης: Εννοώ την τιμή και όλα αυτά...

Αγάπη: Είπε ότι θα μας κάνει φιλική τιμή.

Ανέστης: Θα μπορούσε να μας κάνει μια αδερφική τιμή.

Αγάπη: Μη γίνεσαι ειρωνικός. Μας έχει βοηθήσει ήδη τόσο πολύ!

Ανέστης: Όχι, δεν λέω. Είναι καλό που υπάρχει κι αυτός. Μας δίνει μια παραπάνω σιγουριά.

Αγάπη: Μιλήσαμε στο τηλέφωνο προχθές. Με ρωτούσε τι κάνεις και πώς πάει η δουλειά. Σε συμπαθεί.

Ανέστης: Κι εγώ τον συμπαθώ, Αγάπη. Είναι, όμως, γιατρός και άρα ξερόλας.

Αγάπη: Κι εγώ είμαι ξερόλας.

Ανέστης: Ναι, αλλά εσένα σε ερωτεύθηκα.

Αγάπη: Και;

Ανέστης: Βρίσκω αυτό το στοιχείο σου χαριτωμένο.

Αγάπη: Ακόμη και σήμερα;

Ανέστης: Μέχρι και αυτή την ώρα που μιλάμε.

Αγάπη: Ώρες-ώρες μου φαίνεται αστείο όταν μιλάς έτσι. Με ξέρεις τόσα χρόνια πια.

Ανέστης: Πάντα θα μιλάω έτσι. Ακόμα κι όταν γίνεις μαμά και αργότερα γιαγιά.

Αγάπη: Κι αργότερα μπω στον τάφο;

Ανέστης: Παγώσαμε...

Η Αγάπη τον πλησιάζει και τον φιλάει.

Αγάπη: Βρήκες τα κλειδιά;

Ανέστης: Ναι, ήταν πάνω στον πάγκο της κουζίνας.

Αγάπη: Τελικά θα σταματήσουμε να πάρουμε γλυκά ή θα του πάμε το Jameson;

Ανέστης: Δεν είπες ότι η Ελευθερία θα φτιάξει την τούρτα;

Αγάπη: Ναι, σωστά. Είναι που γενικά ο Γιάννης δεν αγαπάει τα ούισι.

Ανέστης: Τι να κάνουμε τώρα που ξεχάσαμε να του πάρουμε δώρο;

Αγάπη: Έπρεπε να είχαμε βάλει υπενθύμιση στο κινητό.

Ανέστης: Τι άλλο έχουμε στην κάβα;

Αγάπη: Δυο ανοιχτά τζιν και ένα λικέρ από τον γάμο της ξαδέρφης μου της Αναστασίας από πέρυσι το καλοκαίρι.

Ανέστης: Το λικέρ δεν έχει την ετικέτα του γάμου πάνω;

Η Αγάπη το βγάζει από την κάβα και το εξετάζει. Διαπιστώνει πως το λικέρ έχει πάνω του την ετικέτα του γάμου.

Αγάπη: Αναστασία και Τάκης ίσον Για πάντα μαζί.

Ανέστης: Αυτοί δεν είναι τώρα στα χωρίσματα;

Αγάπη: Κάτι τέτοιο μου είπε η μαμά μου, αλλά μπορεί να είναι και ράδιο αρβύλα.

Ανέστης: Άντε, πάρε το Jameson και την Δευτέρα, που θα πάμε στο γραφείο του, θα του κρατάμε και καμία γραβάτα ή κάτι τέτοιο.

Αγάπη: Θα προλάβουμε τα καταστήματα ανοιχτά;

Ανέστης: Θα πεταχτώ το μεσημέρι στο κέντρο.

Αγάπη: Θυμήσου μόνο να μην πάρεις καμία πράσινη. Σιχάινεται το πράσινο.

Ανέστης: Οκ, good to know! Ο Γιάννης σιχάινεται το πράσινο.

Αγάπη: Ανέστη, ζηλεύεις;

Ανέστης: Πας καλά;

Αγάπη: Όχι, το λέω επειδή σε βλέπω λίγο τσιτωμένο.

Ανέστης: Καλά, λέμε και καμιά μαλακία να περάσει η ώρα. Υπάρχει λόγος να ζηλεύω τον Γιάννη;

Αγάπη: Μπορεί να τον ζηλεύεις επειδή έχει δει το αιδούιό μου.

Ανέστης: Υποκρίνεται τον έκπληκτο. Έχει δει το αιδούιό σου ο Γιάννης; Πότε έγινε αυτό; Κατεβαίνω τώρα στο Φάληρο να κάνω χαμό.

Η Αγάπη γελάει και βάζει το μπουφάν της.

Αγάπη: Είσαι απίστευτος! Άντε, πάμε... Θα βρούμε κίνηση στον δρόμο.

Ανέστης: Εσύ δεν είπες πως τέτοια ώρα οι δρόμοι είναι άδειοι;

Αγάπη: Άλλαξα γνώμη. Άντε σήκω!

Ανέστης: Τώρα έρχομαι.

Η πόρτα κλείνει και τα φώτα σβήνουν.

Σκηνή 2^η

Δρόμος. Ο Ανέστης και η Αγάπη βρίσκονται μέσα στο αμάξι τους.

Ανέστης: Για πες μια τη διεύθυνση.

Αγάπη: Πανδρόσου 21, Παλαιό Φάληρο. Κάτσε, θα την βάλω στο GPS.

Ανέστης: Πόση ώρα λέει;

Αγάπη: Μισή ώρα.

Ανέστης: Πάμε από Πειραιώς;

Αγάπη: Όχι, λέει να πάμε από Αττική Οδό.

Ανέστης: Μήπως να πάμε από κέντρο;

Αγάπη: Όχι, με την καμιά. Θα μπλέξουμε στην κίνηση.

Ανέστης: Μα και στην Αττική Οδό θα γίνεται χαμός.

Αγάπη: Αν πας από το κέντρο, θα φτάσουμε μεθαύριο.

Ανέστης: Δεν είναι κακή ιδέα αυτή.

Ο Ανέστης βάζει μπροστά το αμάξι.

Αγάπη: Είσαι τόσο γκρινιαόρης ώρες-ώρες! Και απίστευτα πεισματάρης! Το ξέρεις αυτό, έτσι δεν είναι;

Ανέστης: Καλά, καλά! Εντάξει-Πάμε από Αττική Οδό. Ό, τι προτιμάει ο πελάτης.

Αγάπη: Ωχ, Θεέ μου! Κατέβα να οδηγήσω εγώ...

Ανέστης: Έλα άντε, μην νευριάζεις τώρα. Βάλε λιγη μουσική.

Αγάπη: Να βάλω ραδιόφωνο;

Ανέστης: Θα παίζουν μόνο χριστουγεννιάτικα τέτοια ώρα.

Αγάπη: Εντάξει, θα βάλω Spotify.

Στα ηχεία παίζει το Don't you want me-Human League.

Ανέστης: Θυμάσαι εκείνο το event της εταιρείας σου; Που με είχες καλέσει; Όταν είχαμε αρχίσει να πρωτοβγαίνουμε;

Αγάπη: Για πότε λες;

Ανέστης: Όταν δούλευες στην Nestle... Ήταν τότε που ήταν καλεσμένος και ο CEO της εταιρείας και του έπιασα την κουβέντα... Θυμάσαι; Που δεν είχα ιδέα ποιος είναι;

Αγάπη: Γελώντας. Ω, Θεέ μου! Ω, ναι. Τι άβολη βραδιά... Πώς σου ήρθε τώρα αυτό στο μυαλό;

Ανέστης: Θυμάμαι ότι έπαιζε αυτό το τραγούδι εκείνη τη μέρα στο ραδιόφωνο ενώ ερχόμουν να σε βρω σε εκείνο το πάρτι.

Αγάπη: Ώρες-ώρες με τρομάζει η μνήμη που έχεις. Θυμάσαι τα πάντα.

Ανέστης: Όχι, τα πάντα. Θυμάμαι ό, τι έχει σημασία. Θυμάμαι πως ήθελα να φύγω από αυτό πάρτι, αλλά δεν έφευγα.

Αγάπη: Όντως; Γιατί;

Ανέστης: Γιατί ήθελα να φύγουμε μαζί. Εκείνη η μέρα ήταν νομίζω πως σκέφτηκα για πρώτη φορά πως μάλλον ήμουν ερωτευμένος μαζί σου. Ναι, το θυμάμαι ξεκάθαρα αυτό. Υπέμενα όλους αυτούς τους ανθρώπους και δεν έφευγα... Θυμάμαι έναν τύπο-ήταν γύρω στα εξήντα-με κάτι τεράστια δάχτυλα

να μου μιλάει μόνος του για ώρες για τον κήπο του στο εξοχικό του στο Θεολόγο. Ω, Θεέ μου. Η ώρα δεν περνούσε με τίποτα!

Αγάπη: Πρέπει να λες τον Αθανασίου. Γελάει. Πόσα χρόνια έχουν περάσει από τότε;

Ανέστης: Σίγουρα τέσσερα.

Αγάπη: Νομίζω παραπάνω...

Ανέστης: Ο χρόνος είναι ένα πολύ περίεργο πράγμα.

Αγάπη: Πιστεύεις ότι εκεί έξω υπάρχουν άλλα σύμπαντα;

Ανέστης: Σαν τις ταινίες της Marvel;

Αγάπη: Ναι, κάτι τέτοιο.

Ανέστης: Κανείς δεν μπορεί να το αποκλείσει.

Αγάπη: Ναι, αλλά το πιστεύεις;

Ανέστης: Ναι, γιατί όχι;

Αγάπη: Πιστεύεις πως στα άλλα σύμπαντα είμαστε ευτυχισμένοι;

Ανέστης: Γιατί σε αυτό το σύμπαν δεν είμαστε ευτυχισμένοι;

Αγάπη: Όχι, δεν είπα αυτό.

Ανέστης: Όχι, είπες: «Πιστεύεις πως στα άλλα σύμπαντα είμαστε ευτυχισμένοι;»
;

Αγάπη: Καλά, τι προσπαθείς να κάνεις τώρα;

Ανέστης: Ξέρεις ότι με ενοχλεί αυτό.

Αγάπη: Ποιο;

Ανέστης: Όταν σε ρωτάω κάτι και υπειφεύγεις.

Αγάπη: Δεν υπειφεύγω. Σου εξήγησα πως δεν εννοούσα αυτό το πράγμα-

Ανέστης: Και ναι, φυσικά και πιστεύω πως και στα άλλα σύμπαντα είμαστε ευτυχισμένοι.

Αγάπη: Μ' αρέσει αυτό το τραγούδι.

Σιγοτραγουδούν και οι δυο το τραγούδι που παίζει στα ηχεία.

Ανέστης: Τρομερή η ιδέα του GPS να έρθουμε από Αττική οδό.

Αγάπη: Ναι, η ουρά είναι ατέλειωτη. Είναι που θα γυρνάνε όλοι και από επαρχία τέτοια ώρα.

Ο Ανέστης κορνάρει.

Αγάπη: Τι κορνάρεις, ρε Ανέστη;

Ανέστης: Μα δεν τον βλέπεις τον μπροστινό πώς πηγαίνει με το πάσο του; Θα μας προήξει!

Αγάπη: Ωρες-ώρες μου θυμίζεις αυτούς τους τύπους που είναι πίτσα-μπάλα-μπίρα.

Ανέστης: Ναι, μόνο που εγώ δεν βλέπω μπάλα. Εγώ κορνάρω μήπως και καταφέρουμε να φτάσουμε πιο γρήγορα.

Αγάπη: Να στείλω μήνυμα στον Γιάννη;

Ανέστης: Να του πεις τι;

Αγάπη: Να του πω πως θα αργήσουμε.

Ανέστης: Τι ώρα είναι;

Αγάπη: *Κοιτάει το κινητό της.* Οχτώ και τέταρτο.

Ανέστης: Δεν τον βαριέσαι που θα σου γρινιαίνει; Αλήθεια, είχε από πάντα τέτοιο θέμα με την ώρα;

Αγάπη: Ναι, ήταν πάντα πολύ τυπικός με αυτά. Σχεδόν ψυχαναγκαστικός.

Ανέστης: Για να λέμε την αλήθεια, ούτε εμένα θα μου άρεσε να με στήνουν στη γιορτή μου.

Αγάπη: Δεν χρειάζεται να τα παίρνουμε όλα τόσο προσωπικά. Το σύμπαν δεν γυρίζει γύρω από εμάς.

Ανέστης: Ναι, αλλά συνήθως η καθυστέρηση υποδηλώνει πως η διάθεση για να πας δεν ήταν ιδιαίτερη μεγάλη. Έχεις αργήσει, για παράδειγμα, ποτέ σε ραντεβού;

Αγάπη: Μα υπάρχουν και εξωτερικοί παράγοντες που δεν μπορείς να ελέγξεις.
Κοίτα γύρω σου, για παράδειγμα!

Ανέστης: Θες να μου πεις ότι εμείς θέλαμε απόψε να πάμε στη γιορτή του
Γιάννη;

Αγάπη: Άλλο αυτό. Εγώ μιλάω γενικά, όχι ειδικά.

Ανέστης: Εγώ μιλώ και ειδικά και γενικά.

Αγάπη: Αλήθεια, μου το έχεις βγάλει ξινό το αποψινό. Σε έχει πιάσει
απίστευτη γριζίνια.

Ανέστης: Ξέρεις πόσο μου την δίνει αυτή η κίνηση... Έλα, ας πούμε κάτι
άλλο. Τι δουλειά πιστεύεις ότι κάνουν οι αριστερά; Εκείνοι στη μαύρη
Mercedes.

Αγάπη: Πιστεύω πως ο άνδρας είναι οικονομικός διευθυντής και η γυναίκα
είναι trophy wife. Εκείνος, όμως, ετοιμάζεται να πάρει σύνταξη. Θέλει να της
πει να μετακομίσουν πίσω στο χωριό του, αλλά δεν της το λέει, γιατί φοβάται
πως θα του ρίξει άκυρο.

Ανέστης: Εγώ πιστεύω ότι είναι και οι δύο γιατροί. Αυτός είναι χειρουργός και
η γυναίκα είναι παιδίατρος.

Αγάπη: Α, ναι; Και πού πάνε τώρα;

Ανέστης: Σίγουρα σε κάποια γιορτή. Βλέπω τα γλυκά στο πίσω κάθισμα.
Νομίζω είναι καλεσμένοι σε σπίτι για να παίζουν χαρτιά.

Αγάπη: Το Opel στα δεξιά το βλέπεις;

Ανέστης: Αυτό με το μωρό μέσα;

Αγάπη: Ναι! Με το ζευγάρι μπροστά.

Ανέστης: Ναι, τι;

Αγάπη: Νομίζω ότι αυτοί οι δύο μισιούνται.

Ανέστης: Γιατί το πιστεύεις αυτό;

Αγάπη: Πρόσεξε την γλώσσα του σώματος.

Ανέστης: Δεν κοιτάνε ο ένας τον άλλον.

Αγάπη: Ακριβώς.

Ανέστης: Και το μωρό;

Αγάπη: Τους μισεί και το μωρό.

Ανέστης: Γελάει. Όχι, εννοώ. Δεν θα τους ενώνει το μωρό;

Αγάπη: Από πότε τα μωρά ενώνουν τους ανθρώπους; Εννοώ πως το μωρό σε δένει με κάποιον, αλλά δεν σε ενώνει. Ίσα-ίσα μου φαίνεται πως κάνει το ακριβώς αντίθετο.

Ανέστης: Αλήθεια το πιστεύεις αυτό;

Αγάπη: Συνειδητοποιεί ότι το ζευγάρι τους κοιτάζει. Ωχ, γαμώτο! Κάνε ότι κοιτάς αλλού. Μας πήρανε χαμπάρι. Γελάει.

Ανέστης: Χαιρετάει το ζευγάρι.

Αγάπη: Τι κάνεις;

Ανέστης: Το παίζω κουλ στους καινούργιους μας γείτονες.

Αγάπη: Αχ, όχι, μην το λες αυτό. Τι ώρα είναι; Θα πάρω τον Γιάννη να του πω ότι θα αργήσουμε.

Η Αγάπη προσπαθεί να καλέσει, αλλά το κινητό της δεν χτυπάει.

Αγάπη: Το κινητό δεν έχει σήμα.

Ανέστης: Όντως τώρα;

Αγάπη: Για τσέκαρε λίγο το δικό σου...

Ανέστης: Και το δικό μου είναι νεκρό.

Αγάπη: Μήπως κάηκε καμία κεραία εδώ γύρω;

Ανέστης: Σιγά μην κάηκε κεραία. Ο πάροχος γαμιεται. Και στο σπίτι έχουμε όλη την ώρα προβλήματα με το ίντερνετ. Δεν σου έλεγα και τις προάλλες πως δεν μπορούσα να δουλέψω από το σπίτι.;

Αγάπη: Ούτε στο γραφείο έχω καλό σήμα κάποιες φορές.

Ανέστης: Θύμισέ μου, σε παρακαλώ, να τους πάρω ένα τηλέφωνο πριν φύγω για τη δουλειά την Δευτέρα.

Αγάπη: Καλά, ας ξεκολλήσουμε από εδώ και βλέπουμε για την Δευτέρα.

Ανέστης: Για άνοιξε λίγο το ραδιόφωνο. Ίσως λένε κάτι εκεί.

Η Αγάπη ανοίγει το ραδιόφωνο, αλλά παίζει μόνο χριστουγεννιάτικη μουσική.

Ανέστης: Λες οι γύρω να έχουν internet στο κινητό;

Αγάπη: Θα χτυπήσω στο Opel, για να μάθω.

Η Αγάπη βγαίνει από το αυτοκίνητο και χτυπάει το τζάμι του Opel.

Αγάπη: Καλησπέρα, συγγνώμη για την ενόχληση. Μήπως έχετε internet στο κινητό; Προσπαθώ να καταλάβω αν έχει πρόβλημα μόνο ο δικός μας πάροχος.

Αλεξάνδρα: Όχι, δυστυχώς, κανένας από τους δυο μας δεν έχει internet.

Αγάπη: Τηλέφωνο; Καλούν τα δικά σας;

Αλεξάνδρα: Όχι, προσπαθήσαμε αρκετές φορές χωρίς επιτυχία. Έχετε κι εσείς το ίδιο πρόβλημα;

Αγάπη: Ναι, προσπαθήσαμε, αλλά κανένας από τους δύο μας δεν μπορεί να συνδεθεί στο internet ή να πάρει τηλέφωνο. Είναι πολύ περίεργο...

Αλεξάνδρα: Μήπως κάηκε κάποια κεραία;

Αγάπη: Αυτό σιέφτηκα κι εγώ... Μπορεί βέβαια να έχει υπερφορτωθεί το δίκτυο. Το έχω δει άλλη μια φορά να συμβαίνει στο Άμστερνταμ αυτό. Κράτησε μόνο για λίγες ώρες.

Αλεξάνδρα: Το θέμα δεν είναι τόσο πολύ το internet, αλλά η απίστευτη κίνηση! Εμείς γι' αυτό έχουμε αρχίσει να ανησυχούμε. Έχουμε και το μικρό μας πίσω.

Αγάπη: Χαιρετάει το μωρό που βρίσκεται στο πίσω κάθισμα. Τι όμορφο μωράκι! Πόσο μηνών είναι;

Αλεξάνδρα: Είναι μόλις οχτώ μηνών.

Αγάπη: Είναι πανέμορφο. Να το χαιρέσετε.

Αλεξάνδρα: Ευχαριστούμε πολύ! Είμαι η Αλεξάνδρα, παρεμπιπτόντως.

Αγάπη: Μα, ναι, συγγνώμη, φυσικά! Ξέχασα να συστηθώ. Είμαι η Αγάπη.

Αντώνης: Αντώνης, χάρηκα!

Αγάπη: Πιστεύετε ότι έχει γίνει κάποιο ατύχημα;

Αλεξάνδρα: Ο Αντώνης βγήκε προηγουμένως και έκανε μια βόλτα γύρω από τα αυτοκίνητα. Οι περισσότεροι μιλάνε για ατύχημα. Κάποιος είδε ένα φορτηγό να φλέγεται.

Αγάπη: Μα, δεν θα βλέπαμε τους καπνούς και τις φωτιές;

Αλεξάνδρα: Ναι, βέβαια, είναι και οι καπνοί...

Αντώνης: Εγώ είχα διαβάσει κάπου ότι κάνουν έργα στον δρόμο.

Αλεξάνδρα: Μα είσαι καλά, ρε Αντώνη; Τι έργα τέτοια ώρα;

Αντώνης: Αυτό θυμάμαι πως διάβασα κάποια στιγμή στο facebook...

Υποθέσεις κάνω στην τελική.

Αλεξάνδρα: Δεν έχει λογική αυτό. Πιστεύω ότι έγινε κάποιο ατύχημα. Είναι και οι σειρήνες. Δεν τις ακούσατε προηγουμένως;

Αγάπη: Ναι, τις ακούσαμε.

Ο Ανέστης πλησιάζει το αυτοκίνητο της Αλεξάνδρας και του Αντώνη. Κρατάει μαζί του το μπουφάν της Αγάπης και της το δίνει.

Ανέστης: Θα κρυώσεις τόση ώρα έξω με το κοντομάνικο! Καλησπέρα, παιδιά, Ανέστης.

Αντώνης: Χάρηκα, Αντώνη!

Αλεξάνδρα: Γεια σου, Ανέστη! Είμαι η Αλεξάνδρα.

Ανέστης: Τι γίνεται εδώ, ρε παιδιά; Ξέρετε μήπως γιατί υπάρχει τέτοια κίνηση;

Αγάπη: Αυτό συζητούσαμε τώρα. Κάποιοι είπαν ότι έγινε ατύχημα. Ο Αντώνης μίλησε με κάποια αμάξια λίγο πιο πάνω.

Αντώνης: Ήταν ένας αστυνομικός με τη γυναίκα του. Εκείνος μου είπε ότι έχουν κλείσει τον δρόμο, γιατί αναποδογύρισε μια νταλίκια.

Ανέστης: Τι γκαντεμιά, ρε γαμώτο.

Αλεξάνδρα: Επιστρέφατε από ειδρομή;

Αγάπη: Όχι, πηγαίναμε σε μια γιορτή, αλλά δεν το βλέπω να φτάνουμε στην ώρα μας.

Αλεξάνδρα: Είμαι σίγουρη πως αν τους εξηγήσετε πως έχει η κατάσταση, δεν θα σας το κρατήσουν μανιάτικο.

Αγάπη: Αχ, μην το λες αυτό. Δεν τον ξέρεις καθόλου καλά τον φίλο μας. Δεν βαριέσαι όμως. Θα του περάσει. Εσείς; Έρχεστε από ταξίδι;

Αντώνης: Από Θεσσαλονίκη.

Αλεξάνδρα: Πήγαμε λίγες μέρες για τα Χριστούγεννα. Ήταν το πρώτο μεγάλο ταξίδι του μωρού.

Ανέστης: Είναι μια γλύκια! Και απίστευτα ήρεμο.

Αντώνης: Καλά, μην το βλέπεις έτσι. Αν δεν φτάσουμε γρήγορα σπίτι, προβλέπω να μην σας αφήνει σε ησυχία.

Αλεξάνδρα: Ο Αντώνης είναι υπερβολικός όπως πάντα! Νομίζω πως κι εγώ θα βάλω τα κλάματα, αν δεν αρχίσουμε να κινούμαστε σε λιγάκι.

Γελάνε όλοι.

Αγάπη: Σκεφτείτε να ήμασταν τώρα στην Κωνσταντινούπολη. Αυτή η κίνηση θα ήταν μάλλον φυσιολογική.

Αλεξάνδρα: Έχεις δίκιο, Αγάπη. Χρειάζεται λίγη υπομονή ακόμα.

Αγάπη: Ακριβώς αυτό! Λίγη υπομονή ακόμα.

Ανέστης: Αγάπη, πάμε μέσα στο αυτοκίνητο πάλι; Έχω αρχίσει να ξεπαγιάζω εδώ έξω.

Αγάπη: Ναι, κι εγώ δεν νιώθω τα χέρια μου. Παιδιά, αν χρειαστείτε κάτι, χτυπήστε μας, έτσι. Δεν πηγαίνουμε πουθενά!

Γελάνε όλοι μαζί.

Η Αλεξάνδρα την χαιρετάει και ανεβάζει το παράθυρο. Η Αγάπη κι ο Ανέστης μπαίνουν πάλι στο αμάξι.

Αγάπη: Αχ, πραγματικά δεν νιώθω τα χέρια μου από το κρύο!

Ανέστης: Θα βάλω λίγο μπροστά το αμάξι και θα ανάψω την θέρμανση. Δεν θέλω να καίω και την μπαταρία. Τι ώρα έχει πάει;

Αγάπη: Είναι εννέα και μισή.

Ανέστης: Πάει αυτό ήταν. Ο Γιάννης θα μας έχει κιόλας ξεγράψει από φίλους του.

Αγάπη: Μου φαίνεται πολύ θα το ήθελες αυτό.

Ανέστης: Μια πλάκα έκανα, ρε Αγάπη. Για όνομα του Θεού.

Αγάπη: Απορώ πού την βρίσκεις την όρεξη για πλάκες τέτοια ώρα. Έχω αρχίσει να πεινάω.

Ανέστης: Εντάξει, ας κάνουμε καμιά ώρα υπομονή ακόμα. Πού θα πάει; Θα αρχίσουν να κινούνται σιγά-σιγά τ' αμάξια.

Ο Ανέστης πιάει το κινητό του και αρχίζει να παίζει ένα παιχνίδι. Η Αγάπη έχει κατεβάσει το κάθισμα του αυτοκινήτου της και έχει κλειστά τα μάτια της για λίγη ώρα.

Αγάπη: Μην παίζεις με το κινητό σου όλη την ώρα. Θα τελειώσει η μπαταρία.

Ανέστης: Έχω το power bank στην τσάντα.

Ακούγονται μηχανές να βάζουν μπροστά. Ο Ανέστης ενθουσιασμένος κλείνει το κινητό του και βάζει και αυτός μπροστά την μηχανή. Η Αγάπη σηκώνει κι αυτή το κάθισμά της και αρχίζει να χειροκροτεί. Από δίπλα χαιρετά τον Αντώνη και την Αναστασία.

Σκηνή 3^η

Δρόμος. Έχει ξημερώσει. Ο Ανέστης και η Αγάπη κοιμούνται στο δικό τους αυτοκίνητο. Η Αλεξάνδρα μόλις έχει ξυπνήσει και κρατάει το μωρό στην αγκαλιά της. Ο Αντώνης δίπλα της κοιμάται ακόμα.

Ανέστης: Καλημέρα, Αγαπάκι!

Αγάπη: Ποια ήταν η τελευταία φορά που με αποκάλεσες έτσι;

Ανέστης: Αγαπάκι; Ξέρω 'γω; Δεν έχει περάσει και τόσος πολύς καιρός.

Αγάπη: Μου φαίνεται ότι έχει περάσει αιώνας.

Ανέστης: Μου φαίνεται πως υπερβάλλεις.

Αγάπη: Πεινάς;

Ανέστης: Σαν λύκος.

Αγάπη: Νομίζω ότι βρωμάω. Πιστεύεις ότι βρωμάω; Θα ήθελα τώρα να είμαι μέσα σε μια μπανιέρα με ζεστό νερό και να έχω κι ένα ποτήρι κρασί δίπλα μου. Μόνο αυτό θα ήθελα.

Ανέστης: Κι εγώ θα ήθελα να είμαι στη Βάρη και να τρώω κοψίδια αυτή την στιγμή.

Αγάπη: Γελώντας. Αλήθεια τώρα; Πρωί-πρωί;

Ανέστης: Λες να είμαι έγκυος;

Αγάπη: Πότε ήταν η τελευταία φορά που σου ήρθε η περίοδος;

Ανέστης: Πάνε χρόνια.

Αγάπη: Τότε σίγουρα δεν είσαι έγκυος. Είσαι πεινασμένος.

Ανέστης: Μου υπόσχεσαι, λοιπόν, πως όταν τελειώσει όλο αυτό, θα πάμε να φάμε κοψίδια στη Βάρη;

Αγάπη: Πες πως έχω κλείσει κιόλας τραπέζι.

Χτυπάει το τζάμι του παραθύρου.

Αλεξάνδρα: Καλημέρα, Αγάπη! Μήπως έχετε λίγο νερό; Το χρειάζομαι για το μωρό. Δεν είναι για μένα.

Αγάπη: Μα ναι, φυσικά. Έχει μείνει μισό μπουκαλάκι πίσω στο πορτοπαγκάζ. Πιστεύεις είναι αρκετό;

Αλεξάνδρα: Ναι, μισό μπουκαλάκι είναι ό, τι πρέπει.

Η Αγάπη βγαίνει από το αυτοκίνητο και ανοίγει το πορτοπαγκάζ. Δίνει το μπουκάλι στην Αλεξάνδρα.

Αγάπη: Μήπως σας έχει μείνει τίποτα για πρωινό; Ο Ανέστης έχει λυσσαξει της πείνας και δεν θέλει να φάει πάλι φρυγανιές.

Αλεξάνδρα: Έχει μείνει τσουρέκι! Σας κάνει;

Η Αγάπη χτυπάει το παράθυρο του Ανέστη και του ζητάει να βγει έξω.

Αγάπη: Έλα, σου βρήκα πρωινό.

Και οι τέσσερις είναι τώρα έξω από τα αυτοκίνητα τους. Η Αλεξάνδρα δίνει το νερό στον Αντώνη κι εκείνη κρατάει το μωρό. Έπειτα, τους δίνει το ψωμί και τα πατατάκια. Η Αγάπη και ο Ανέστης αρχίζουν να τρώνε.

Αντώνης: Πόσο να έχουμε κινηθεί από προχθές;

Ανέστης: Όχι παραπάνω από ένα χιλιόμετρο.

Αντώνης: Θα έπρεπε να είχαν στείλει ελικόπτερα, ασθενοφόρα. Τόσοι άνθρωποι είμαστε εδώ στην τελική, έτσι δεν είναι;

Ανέστης: Νιώθω ότι κάτι κακό έχει συμβεί.

Αντώνης: Το ελπίζω! Δεν μπορώ να το εξηγήσω διαφορετικά. Είναι λες και μας έχουν αφήσει εντελώς στην τύχη μας.

Ανέστης: Σιέφτομαι πως ίσως έγινε σεισμός. Μπορεί μέσα στα αυτοκίνητά μας να μην τον καταλάβαμε.

Αγάπη: Ανέστη, ούτε που θέλω να το σιέφτομαι αυτό.

Αλεξάνδρα: Ας πάρουμε μια ανάσα, βρε παιδιά. Δεν μπορεί. Θα πρέπει να υπάρχει μια λογική εξήγηση για όλα αυτά.

Αντώνης: Δεν ξέρω. Έχω αρχίσει να χάνω την υπομονή μου. Έλεγα χθες στο βράδυ στην Αλεξάνδρα πως ίσως αξίζει να τα αφήσουμε όλα και να περπατήσουμε με τα πόδια. Δεν μπορεί, πρέπει να μάθουμε πού τελειώνει τέλος πάντων αυτή η ουρά.

Αγάπη: Και το μωρό;

Αλεξάνδρα: Αυτά είναι λόγια του αέρα. Δεν γίνεται να παρατήσουμε το αμάξι και να αρχίσουμε να περπατάμε προς το άγνωστο μαζί με ένα μωρό. Το εξήγησα και στον Αντώνη χθες.

Ανέστης: Είμαστε τυχεροί που είχατε τα τρόφιμα μαζί σας. Σας χρωστάμε ένα τραπέζι, όταν τελειώσει όλο αυτό.

Αγάπη: Η αλήθεια είναι ότι αυτό το τσουρέκι ήταν ό, τι πρέπει για πρωινό.

Ανέστης: Πάντως δεν είναι κακή ιδέα το περπάτημα. Θέλω να πω πως μπορούμε να πάμε σε δυάδες. Εγώ με τον Αντώνη κι εσύ Αγάπη με την Αλεξάνδρα κάποια άλλη στιγμή. Όχι τίποτε άλλο, αλλά χρειάζεται και να ξεπιαστούμε.

Αντώνης: Δεν είναι κακή αυτή η ιδέα. Ίσως καταφέρουμε να μάθουμε και κάποιο νέο από τα γύρω αυτοκίνητα. Άντε, Ανέστη, πάμε! Ψήθηκα τώρα.

Ανέστης: Τώρα;

Αντώνης: Ναι, γιατί όχι; Έχεις τίποτε καλύτερο να κάνεις;

Ανέστης: Θα ήθελα πολύ να απαντήσω θετικά, αλλά αδυνατώ.

Αντώνης: Άντε, φύγαμε, λοιπόν!

Ο Αντώνης και ο Ανέστης φεύγουν από την σκηνή. Η Αλεξάνδρα και η Αγάπη αποφασίζουν να μπου στο Opel, γιατί κάνει ακόμη κρύο έξω.

Αλεξάνδρα: Έχω αρχίσει να αγχώνομαι για τις προμήθειες του μωρού. Οι πάνες και το φαγητό έχουν αρχίσει να τελειώνουν.

Αγάπη: Θα μπορούσαμε να κάνουμε κάποια ανταλλαγή με άλλο αμάξι. Θα πρέπει να ρωτήσουμε τριγύρω.

Αλεξάνδρα: Δεν ξέρω. Έχω αρχίσει κι εγώ να χάνω την ψυχραιμία μου.

Αγάπη: Φαίνεσαι τόσο ήρεμη όταν είναι ο Αντώνης μπροστά. Σιεφτόμουν πως φταίει πως είσαι ψυχολόγος.

Αλεξάνδρα: Γελάει. Μαϊάρι να ήταν τόσο απλό! Πρέπει, όμως, κάποιος να παραμένει ψυχραιμος.

Αγάπη: Ναι, δεν έχεις άδικο.

Αλεξάνδρα: Δεν νιώθεις κάποιες φορές πως ενώ είμαστε έξω στον δρόμο, είμαστε στην πραγματικότητα απίστευτα εγκλωβισμένοι;

Αγάπη: Είναι πρωτόγνωρο αυτό που συμβαίνει. Μου φαίνεται πως κάποιες φορές ζω ένα όνειρο.

Αλεξάνδρα: Εφιάλτη εννοείς.

Αγάπη: Ναι, σωστά, εφιάλτη.

Αλεξάνδρα: Με τον Αντώνη είμαστε στα χωρίσματα.

Αγάπη: Λυπάμαι που το ακούω αυτό. Φαίνεστε καλά μαζί.

Αλεξάνδρα: Χα, χα. Δεν χρειάζονται ευγένειες. Ας είμαστε ειλικρινείς, δεν παλεύει ο ένας τον άλλον.

Αγάπη: Υπάρχει ένταση μεταξύ σας. Αυτή είναι η αλήθεια. Πίστευα, όμως, ότι είναι εξαιτίας της κατάστασης.

Αλεξάνδρα: Ναι, φυσικά. Δεν μας ξέρατε κι από πριν. Θα έπρεπε να μας δεις, όμως, πριν. Εννοώ, όχι πριν από το μποτιλιάρισμα. Εννοώ να μας δεις πριν έρθει το μωρό.

Αγάπη: Άλλαξε την σχέση σας τόσο πολύ;

Αλεξάνδρα: Είναι τώρα σαν να έχω να νταντεύω δύο μωρά αντί για ένα.

Αγάπη: Τι εννοείς;

Αλεξάνδρα: Είναι που ο Αντώνης αρνείται να αναλάβει τις ευθύνες του. Πρέπει να του δίνω οδηγίες όλη την ώρα. Κάνε εκείνο, κάνε το άλλο, μην κάνεις το παραδίπλα. Είναι απίστευτα κουραστικό. Δεν φαντάζεσαι πόσο κουραστικό είναι αυτό!

Αγάπη: Τα έχετε συζητήσει όλα αυτά;

Αλεξάνδρα: Ναι, φυσικά. Σιεφτόμαστε και τον σύμβουλο γάμου, αλλά δεν ξέρω. Νιώθω ότι κάτι έχει σπάσει μέσα μου.

Ο Ανέστης χτυπάει το τζάμι του αυτοκινήτου και τους χαιρετάει απέξω. Έχει επιστρέψει μαζί με τον Αντώνη.

Ανέστης: Περπατήσαμε περίπου ένα χιλιόμετρο. Δεν καταφέραμε να δούμε το τέλος, όμως ακούσαμε κάτι.

Αντώνης: Κάποιοι λένε πως έχει γίνει πραξικόπημα.

Αγάπη: Ορίστε;

Ανέστης: Ναι, υπάρχει μια φήμη πως ανετράπη η κυβέρνηση και πως γι' αυτό έχουν παραλύσει τα πάντα. Γίνονται πορείες, διαδηλώσεις, φασαρίες.

Αλεξάνδρα: Μα ποιος θα μπορούσε να κάνει πραξικόπημα; Πού ζούμε τέλος πάντων; Όχι, αυτές είναι χαζομάρες.

Αντώνης: Γιατί να είναι χαζομάρες; Ποιος θα κάνει το πραξικόπημα; Ο στρατός φυσικά.

Ανέστης: Εγώ θα συμφωνήσω με την Αλεξάνδρα. Δεν γίνονται αυτά τα πράγματα να είναι αλήθεια. Πραξικοπήματα και αηδίες.

Αγάπη: Δεν ξέρω. Μου φαίνεται κι εμένα κάπως τραβηγμένο. Δεν ξέρω τι να πιστέψω πια.

Ανέστης: Ξέχασα να σας πω πως συναντήσαμε κι έναν τύπο που πουλούσε νερά, φρυγανιές και πάνες. Βασικά γι' αυτό γυρίσαμε πίσω. Μας είπε πως ενδιαφέρεται να ανταλλάξει τα νερά με ακουστικά, power banks, τσιγάρα και ποτά.

Αγάπη: Ποτά; Δεν είμαστε με τα καλά μας.

Αλεξάνδρα: Επιτέλους! Αυτό είναι το πιο ευχάριστο πράγμα που έχω ακούσει τις τελευταίες μέρες.

Αγάπη: Σωστά! Οι πάνες του μωρού!

Αντώνης: Μας τελειώνουν οι πάνες;

Αλεξάνδρα: Ναι, ρε Αντώνη. Δεν στο έλεγα και χθες.

Αντώνης: Νόμιζα μιλούσες μόνο για το φαγητό.

Αγάπη: Αντώνη, θα μπορούσαμε να δώσουμε το ποτό.

Ανέστης: Ποιο ποτό;

Αγάπη: Το πότο του Γιάννη... Το Jameson.

Ανέστης: Α, ναι, σωστά. Το Jameson. Να το δώσουμε φυσικά.

Αγάπη: Και τι λες για το power bank; Το χρειάζεσαι;

Ανέστης: Μα έτσι θα μείνουμε χωρίς κινητό.

Αντώνης: Έχουμε εμείς δύο power banks.

Αλεξάνδρα: Τρία για την ακρίβεια. Ξέχασες εκείνο που έχουμε στη βαλίτσα του μικρού.

Ακούγεται μια κραυγή. Όλοι τρομάζουν. Ο Ανέστης και η Αγάπη τρέχουν προς την πλευρά της κραυγής. Ακούγεται φασαρία. Το μωρό επίσης αρχίζει να κλαίει κι εκείνο. Η Αλεξάνδρα και ο Αντώνης δείχνουν ανήσυχoi. Μετά από λίγο επιστρέφει πάλι πίσω χλωμοί.

Ανέστης: Ο κύριος με το μπλε σακάκι...

Αλεξάνδρα: Εκείνος μέσα στη μαύρη Mercedes;

Ανέστης: Ναι, αυτός... Πέθανε. Έπαθε έμφραγμα, εγκεφαλικό ή κάτι τέτοιο.

Αντώνης: Είναι σίγουρα νεκρός; Προσπαθήσατε να καλέσετε ασθενοφόρο;

Αλεξάνδρα: Είσαι σοβαρός τώρα, ρε Αντώνη; Κανένας δεν έχει σήμα.

Προσπάθησαν κάποιοι να του δώσουν τις πρώτες βοήθειες. Η γυναίκα του;

Πώς είναι η γυναίκα του;

Ανέστης: Η γυναίκα τα έχει χάσει. Δεν ξέρει τι να κάνει. Εκείνη τον βρήκε μέσα στο αυτοκίνητο. Μα, δεν υπήρχε τίποτα που να μπορούσαμε να κάνουμε.

Η Αγάπη δηλαδή προσπάθησε κάπως να-

Η Αγάπη φαίνεται ακόμη γλωμιά. Δεν μιλάει.

Αντώνης: Αγάπη, είσαι εντάξει;

Αλεξάνδρα: Είναι πολύ ταραγμένη. Αγάπη, κάτσε λίγο στο αυτοκίνητο. Θέλεις λίγο νερό;

Ανέστης: Νομίζω ότι όλοι χρειαζόμαστε ένα ποτήρι ούισι.

Αγάπη: Ο άνθρωπος πέθανε. Ήταν ζωντανός και μέσα σε μια στιγμή πέθανε.

Αντώνης: Συνήθως έτσι πεθαίνουν οι άνθρωποι.

Αλεξάνδρα: Ρε, Αντώνη.

Αντώνης: Συγγνώμη, Αλεξάνδρα, έχεις δίκιο.

Αγάπη: Τι θα γίνει τώρα η γυναίκα;

Ανέστης: Είστε σίγουροι πως δεν θέλετε ένα ποτηράκι ούισι;

Αγάπη: Δεν είναι καν μεσημέρι.

Αλεξάνδρα: Εγώ ίσως έπινα ένα.

Ανέστης: Ποιος νοιάζεται για την ώρα;

Αλεξάνδρα: Η ώρα είναι άμμος.

Αντώνης: Καλά, εδώ που είμαστε πια, η ώρα θυμίζει βουνό χωρίς κορυφή.

Ανέστης: *Ανοίγει το μπουκάλι. Cheers!*

Σκηνή 4^η

Δρόμος. Τα γένια του Αντώνη και του Ανέστη έχουν μακρύνει. Η Αγάπη φοράει ένα μακρύ φούτερ και η Αλεξάνδρα έχει τυλίξει γύρω από το λαιμό της ένα κασκόλ. Η Αγάπη λείπει από την σκηνή. Η Αλεξάνδρα με τον Αντώνη και τον Ανέστη παίζουν UNO.

Αλεξάνδρα: Το γυρίζω σε πράσινα.

Αντώνης: Με σκοτώνεις, ρε Αλεξάνδρα.

Ανέστης: Ντάξει, σας έχω και τους δύο σίγουρα.

Αλεξάνδρα: Κάρτα μια! Ρίχνει κάτω την τελευταία της κάρτα. Άντε γεια!

Αντώνης: Μαλάκες, τελευταία φορά που παίζω UNO. Το σιχάθηκα.

Ανέστης: Έλα μωρέ, είναι που δεν χρειάζεται και ιδιαίτερη σιέψη να πετάξεις κάτω φύλλα με τα ίδια χρώματα.

Αλεξάνδρα: Διαφωνώ! Και το UNO έχει την στρατηγική του.

Αντώνης: Σιγά μην είναι και ΚΑΤΑΝ. Πόσες φορές έχουμε παίζει UNO πια;

Ανέστης: Έχω χάσει το μέτρημα...

Αλεξάνδρα: Τις πρώτες μέρες θυμάμαι πως τραβούσα κι από μια γραμμή στο ημερολόγιο, αλλά νομίζω ότι λίγο αργότερα το ανταλλάξαμε για το μέλι με τις φρυγανιές.

Ανέστης: Είμαστε εδώ για πάνω από δύο μήνες. Είμαι σίγουρος γι' αυτό. Το καταλαβαίνω από τα γένια μου. Δείτε πόσο έχουν μακρύνει.

Αντώνης: Θα σιότωνα για μια ξυριστική μηχανή. Αυτά τα γένια με τρώνε όλη την ώρα.

Αλεξάνδρα: Δεν νομίζω πως το διάστημα είναι τόσο μεγάλο. Ακόμα φοράμε χειμωνιάτικα, άλλωστε. Γενάρης δεν ήταν όταν φύγαμε από την Θεσσαλονίκη, Αντώνη;

Αντώνης: Ναι, ήταν 7 Γενάρη.

Αλεξάνδρα: Ακριβώς. Είναι που απλώς χάνουμε την αίσθηση του χρόνου. Το εσωτερικό εγκεφαλικό μας ρολόι έχει εντελώς απορυθμιστεί.

Αντώνης: Δεν θα έπρεπε να έχει επιστρέψει η Αγάπη;

Ανέστης: Δεν είναι πολλή ώρα που έχει φύγει. Ίσως μισή; Ελπίζω να γυρίσει πριν δύσει ο ήλιος. Δεν θυμάμαι αν πήρε μαζί της τον φακό.

Αντώνης: Ναι, τον έχει πάρει. Της τον έδωσα εγώ. Το μωρό αρχίζει να κλαίει.

Αλεξάνδρα: Νομίζω ότι έχει αρχίσει να πεινάει.

Αντώνης: Θα πάω να του ετοιμάσω το φαγητό στο αμάξι. Θα περιμένετε την Αγάπη εδώ;

Ανέστης: Την βλέπω. Έρχεται!

Ο Ανέστης την πλησιάζει και της παίρνει την σακούλα που κρατάει. Η Αγάπη βγάζει από την τσέπη της και μερικές μπαταρίες.

Αγάπη: Βρήκα και μπαταρίες για τον φακό!

Αλεξάνδρα: Είσαι φοβερή.

Αγάπη: Η σακούλα έχει δύο μπουκάλια νερό, φρουγανιές και ένα ζακετάκι για το μωρό.

Αντώνης: Δεν βρήκες καθόλου φάρμακα;

Αγάπη: Όχι, κανείς δεν είχε φάρμακα.

Αντώνης: Το κεφάλι μου πάει να σπάσει τις τελευταίες μέρες. Θα έδινά το νεφρό μου για ένα ντεπόν.

Αλεξάνδρα: Ίσως βρούμε αύριο που θα πάμε από την άλλη πλευρά.

Αγάπη: Μου είπαν ότι αν περπατήσουμε μερικά μετρά ακόμη, θα βρούμε πάγκους με περισσότερα ηλεκτρικά. Κάτι άκουσα και για μηχανές ξυρίσματος. Ήμουν, όμως, πολύ κουρασμένη για να συνεχίσω το περπάτημα. Η μέση μου με έχει πεθάνει. Δεν ξέρω για πόσο ακόμα θα αντέχω να κοιμάμαι στο αυτοκίνητο.

Ανέστης: Μην το σκέφτεσαι καθόλου. Θα πάμε εμείς με τον Αντώνη αύριο. Άλλωστε αυτή την στιγμή είμαστε εντάξει από νερό και φρουγανιές.

Αλεξάνδρα: Θα βοηθούσε αν βρίσκαμε καμία σοκολάτα, μπισκότα ή κάτι τέτοιο.

Αντώνης: Θέλουμε φάρμακα επίσης.

Αγάπη: Και ταμπόν.

Αλεξάνδρα: Και μερικές επιπλέον πάνες για το μωρό.

Ανέστης: Άρα, αύριο ανταλλάζουμε μόνο νερά για φάρμακα, μπισκότα και ξυριστικές μηχανές.

Αλεξάνδρα: Ναι, ακριβώς αυτό.

Το μωρό αρχίζει να κλαίει ξανά.

Αντώνης: Θα βάλω το μωρό στο αυτοκίνητο. Είμαστε οκ για αύριο;

Ανέστης: Ναι, όλα κομπλέ. Μην ανησυχείτε.

Αντώνης: Αλεξάνδρα, θα έρθεις να φτιάξεις το γάλα;

Αλεξάνδρα: Ναι, τώρα έρχομαι. Δώσε μου μόνο μισό λεπτό, γιατί έχω το μπιμπερό στο πορτοπαγκάζ.

Ο Ανέστης και η Αγάπη κάθονται δίπλα από το δικό τους αμάξι. Έχει αρχίσει να νυχτώνει. Η Αγάπη ανοίγει το πορτοπαγκάζ και βγάζει ένα φωτιστικό με μπαταρίες. Το ανάβει και κάθεται δίπλα στον Ανέστη.

Ανέστης: Τα γένια έχουν αρχίσει να με ενοχλούν.

Αγάπη: Δεν νομίζω ότι σε έχω δει ποτέ μου με τόσο μακριά γένια.

Ανέστης: Πώς σου φαίνονται; Να τα κρατήσω;

Αγάπη: Ούτε καν! Μοιάζεις με τον Άγιο Βασίλη στα νιάτα του.

Ανέστης: Θα πρέπει να ήταν πολύ ωραίος ο Άγιος Βασίλης στα νιάτα του.

Αγάπη: Ανέστη, κουράστηκα.

Ανέστης: Κι εγώ κουράστηκα, Αγάπη.

Αγάπη: Θέλω να πάω σπίτι.

Ανέστης: Σύντομα. Σύντομα θα είμαστε σπίτι.

Αγάπη: Τι θα γίνει όταν επιστρέψουμε;

Ανέστης: Τι εννοείς;

Αγάπη: Εννοώ με τις δουλειές μας, με τους φίλους μας, με όλα.

Ανέστης: Όλα είναι εκεί και μας περιμένουν. Δεν χρειάζεται να κάνουμε κάτι, γιατί δεν θα έχει αλλάξει κάτι.

Αγάπη: Εγώ νομίζω πως όλα θα έχουν αλλάξει. Τίποτα δεν γίνεται να μείνει το ίδιο. Η ζωή συνεχίζει να ρέει χωρίς εμάς. Αυτό νιώθω. Είμαστε εγκλωβισμένοι σε μια φούσκα και δεν το καταλαβαίνουμε, αλλά πρόσεξε τον ουρανό.

Πρόσεξε πως αλλάζει χρώμα κάθε μέρα. Πρόσεξε τον ήλιο. Πρόσεξε πως ανατέλλει και δύει χωρίς σταματημό. Όλα αλλάζουν. Κάθε μέρα τα πάντα αλλάζουν κι εσύ μην το καταλαβαίνεις πως τα πράγματα αλλάζουν, αυτά αλλάζουν.

Ανέστης: Τι σε έπιασε τώρα;

Αγάπη: Τίποτα. Φοβάμαι. Αυτό είναι όλο.

Ανέστης: Σου υπόσχομαι πως τίποτα δεν θα έχει αλλάξει. Η ζωή θα μας περιμένει. Όλα θα είναι ακριβώς έτσι όπως τα αφήσαμε. Δεν θα έχει αλλάξει απολύτως τίποτα.

Σκηνή 5^η

Δρόμος. Πρωί. Όλοι φορούν κοντομάνικα. Η Αγάπη κάνει έξω γυμναστική μαζί με την Αλεξάνδρα και τον Αντώνη. Ο Ανέστης προσέχει το μωρό λίγο πιο πέρα.

Η Αλεξάνδρα και η Αγάπη συζητούν ψιθυριστά.

Αλεξάνδρα: Ο Ανέστης φαίνεται πως είναι πραγματικά έτοιμος για μωρό.

Αγάπη: Ναι, το θέλει πολύ. Τον ξέρω καλά τον Ανέστη και είμαι σίγουρη πως το μωρό είναι κάτι που θέλει πολύ.

Αλεξάνδρα: Θα γίνει πολύ καλός πατέρας. Δες με πόση στοργή κοιτάει το δικό μας.

Αγάπη: Είναι πολύ στοργικός ο Ανέστης.

Αλεξάνδρα: Είναι στα πλάνα σας ένα παιδί;

Αγάπη: Ναι, είναι κάτι που έχουμε συζητήσει.

Αλεξάνδρα: Προσπαθείτε καιρό;

Αγάπη: Είναι κάποιος καιρός τώρα που προσπαθούμε.

Αλεξάνδρα: Όλα θέλουν τον χρόνο τους.

Αγάπη: Ναι, ο Ανέστης το θέλει πολύ.

Αλεξάνδρα: Εσύ;

Ο Αντώνης τις διακόπτει.

Αντώνης: Κορίτσια, θέλετε νερό;

Αλεξάνδρα: Ναι, είναι παγωμένο;

Αντώνης: Όχι, ρε συ Αλεξάνδρα, πού να βρω παγωμένο νερό; Βλέπεις κανένα ψυγείο εδώ κοντά;

Αλεξάνδρα: Καλά, ρε Αντώνη, ηρέμησε. Μια ερώτηση έκανα.

Αγάπη: Αντώνη, είσαι καλά;

Αντώνης: Ναι, όλα καλά, Αγάπη. Ψάχνω απλώς τη βέρα μου και δεν μπορώ να την βρω με τίποτα.

Αλεξάνδρα: Κάπου θα σου έπεσε τώρα που κάναμε τα push-ups.

Αντώνης: Όχι, την ψάχνω από χθες το απόγευμα. Την είχα βγάλει για να πλύνω τα χέρια μου και μετά εξαφανίστηκε.

Αλεξάνδρα: Πού έπλυνες τα χέρια σου;

Αγάπη: Μήπως είναι χωμένη σε κάποια τσέπη;

Αλεξάνδρα: Ναι, σωστά. Έψαξες στο παντελόνι σου;

Αντώνης: Ναι, ρε παιδιά, φυσικά και έψαξα στο παντελόνι μου.

Αλεξάνδρα: Αντώνη, χαλάρωσε λίγο. Κάπου εδώ θα είναι. Έψαξες στο πορτομπαγκάζ;

Αγάπη: Μέσα στο αυτοκίνητο; Κάτω από το κάθισμα;

Αντώνης: Είμαι σίγουρος πως κάποιος την έκλεψε.

Αγάπη: Τι λες τώρα, ρε Αντώνη;

Αλεξάνδρα: Γιατί κάποιος να κλέψει μια βέρα; Τι να την κάνει στη μέση του πουθενά;

Αγάπη: Ανέστη! Είδες πουθενά την βέρα του Αντώνη;

Ανέστης: Από μακριά. Ποιανού τη βέρα;

Αγάπη: Του Αντώνη.

Ο Ανέστης πλησιάζει την υπόλοιπη παρέα. Δίνει το μωρό στην Αλεξάνδρα.

Ανέστης: Ποιος έχασε την βέρα του;

Αγάπη: Ο Αντώνης.

Αντώνης: Την έχω χάσει από χθες.

Ανέστης: Έφαξες στο παντελόνι σου; Μέσα στο αυτοκίνητο; Στο πορτμπαγκιάς;

Αντώνης: Ε ναι, ρε παιδιά. Σταματήστε να με ρωτάτε μαλακίες.

Όλοι κοιτιούνται μεταξύ τους.

Ανέστης: Κάτσε, ρε Αντώνη. Να βοηθήσουμε θέλουμε.

Αντώνης: Δεν βοηθάτε, όμως, έτσι.

Αλεξάνδρα: Και πώς ακριβώς θες να βοηθήσουμε;

Αντώνης: Αρχικά, θα μπορούσατε να μην κάνετε ηλίθιες ερωτήσεις.

Ανέστης: Νομίζω, φίλε, χρειάζεσαι ένα break.

Αντώνης: Την βέρα μου χρειάζομαι.

Ανέστης: Καλά, δεν έγινε και κάτι. Μια βέρα είναι.

Αντώνης: Σοβαρά τώρα;

Ανέστης: Σοβαρότατα.

Αγάπη: Θα την βρούμε, ρε παιδιά.

Αντώνης: Είμαι σίγουρος πως κάποιος την έκλεψε.

Ανέστης: Ρε Αντώνη, δεν καταλαβαίνεις ότι το παρατραβάς;

Αλεξάνδρα: Έλα, παιδιά, τώρα... Ας μην φτάνουμε στα άκρα. Αντώνη, ψάξε κάτω από το αυτοκίνητο. Θα σου δώσω τον φακό.

Ανέστης: Όχι, Αλεξάνδρα, δεν πάει έτσι. Εδώ ο Αντώνης θα μας βγάλει και κλέφτες.

Αντώνης: Όποιος έχει τη μύγα...

Ο Ανέστης πλησιάζει τον Αντώνη.

Ανέστης: Φίλε, πρόσεχε τι λες, γιατί-

Αγάπη: Κόψτε το τώρα. Αρριετά τα αστεία.

Αλεξάνδρα: Αντώνη, πήγαινε να ψάξεις κάτω από το αυτοκίνητο.

Ανέστης: Εγώ πάω μέσα στο αυτοκίνητο. Αγάπη, θα έρθεις;

Σιωπή

Ανέστης: *Επαναλαμβάνει.* Αγάπη, θα έρθεις;

Αγάπη: *Στρέφεται προς την Αλεξάνδρα.* Αλεξάνδρα, το 'χεις;

Αλεξάνδρα: Ναι, Αγάπη, όλα καλά. Μην ανησυχείς.

Ο Ανέστης και η Αγάπη μπαίνουν στο αυτοκίνητο. Η Αλεξάνδρα και ο Αντώνης ψάχνουν για τη βέρα κάτω από το δικό τους αυτοκίνητο.

Η Αγάπη και ο Ανέστης συζητούν μέσα στο αυτοκίνητο.

Ανέστης: Ο τύπος είναι για πολλές μπουνιές.

Αγάπη: Δεν μπορώ να καταλάβω τι τον έπιασε.

Ανέστης: Δεν τον ξέρουμε κι από χθες. Ο τύπος έχει θέματα. Φαινόταν από την αρχή.

Αγάπη: Ξέρω πως δεν τα πάνε και πολύ καλά οι δυο τους.

Ανέστης: Αυτό είναι το μόνο σίγουρο. Ελπίζω η Αλεξάνδρα να τον χωρίσει σύντομα.

Αγάπη: Η Αλεξάνδρα μου είπε ότι θα ήθελε να κάνει κι άλλο παιδί.

Ανέστης: Ίσως όχι μαζί του όμως.

Αγάπη: Όλοι έχουμε κακές μέρες.

Ανέστης: Αγάπη, μη μου τον δικαιολογείς.

Αγάπη: Δεν τον δικαιολογώ. Όλοι δικαιούμαστε κι από ένα ξέσπασμα μια στο τόσο.

Ανέστης: Κανείς δεν δικαιούται να με κατηγορεί και να με λέει κλέφτη. Και στο κάτω-κάτω, πώς κάνει έτσι για μια γαμώ-βέρα; Δεν έχασε και το μωρό. Μια βέρα έχασε.

Αγάπη: Ξέρεις, ο Αντώνης μου δίνει την εντύπωση του ανθρώπου που έχει σώμα ενήλικα, αλλά μυαλό δεκαπεντάχρονου.

Ανέστης: Απορώ τι βρήκε σε αυτόν η Αλεξάνδρα.

Αγάπη: Είναι όμορφος. Εννοώ εμφανισιακά... Χωρίς παρεξήγηση.

Ανέστης: Καλά, δεν έχεις δει τη μύτη του; Φτάνει μέχρι την Ασία.

Αγάπη: Γελάει. Έχει και η μύτη του την γοητεία της.

Ανέστης: Καλά, μου κάνεις πλάκα τώρα;

Αγάπη: Ναι, μωρέ, Ανέστη. Εννοείται πως σου κάνω πλάκα. Μην του δίνεις σημασία του Αντώνη. Δεν αξίζει. Πρέπει να διαλέγουμε τις μάχες μας.

Ανέστης: Πότε θα πάρει μπροστά επιτέλους αυτή η σειρά;

Αγάπη: Χθες άκουσα πως κάποια αυτοκίνητα άρχισαν να κινούνται. Ίσως από αύριο;

Ανέστης: Τι μέρα είναι σήμερα;

Αγάπη: Ξέρω 'γω; Τετάρτη;

Ανέστης: Τι μήνα έχουμε;

Αγάπη: Ξέρω 'γω; Νομίζω πως έχουμε Μάιο;

Ο Ανέστης υπολογίζει με τα χέρια του τις ημερομηνίες.

Ανέστης: Ίσως είναι τα γενέθλιά μου σήμερα.

Αγάπη: Τι εννοείς ίσως;

Ανέστης: Εννοώ πως αν είναι Μάιος και Τετάρτη ίσως να έχω γενέθλια σήμερα.

Αγάπη: Γελάει ευδιάθετα. Χρόνια πολλά, μωρό μου.

Ανέστης: Να'σαι καλά, Αγάπακι.

Η Αλεξάνδρα χτυπάει το τζάμι του αυτοκινήτου του Ανέστη και της Αγάπης, η τελευταία κατεβάζει το τζάμι.

Αγάπη: Όλα καλά;

Αλεξάνδρα: Ναι, ευτυχώς, την βρήκε την βέρα του ο Αντώνης. Είχε πέσει στο κάθισμα του μωρού. Συγγνώμη και πάλι για την αναστάτωση.

Αγάπη: Ηρέμησε τώρα;

Ο Αντώνης πλησιάζει το αμάξι σκεπτικός.

Αντώνης: Σόρρυ, παιδιά. Δεν ξέρω τι με έπιασε. Φέρθηκα λίγο σαν μαλάκας.

Ανέστης: Λίγο;

Αντώνης: Ίσως και σαν πολύ μαλάκας.

Ανέστης: Τέλος πάντων. Δεν πειράζει, φίλε. Ας πούμε πως ήταν μια κακιιά στιγμή.

Αντώνης: Ναι, ας πούμε πως ήταν μια κακιιά στιγμή.

Ανέστης: Μάλλον έχω γενέθλια σήμερα.

Αλεξάνδρα: Μάλλον;

Αγάπη: Σύμφωνα με τους πολύ έγκυρους υπολογισμούς του έχουμε Μάιο.

Ανέστης: Και είναι Τετάρτη... Άρα πρέπει να έχω γενέθλια σήμερα!

Αντώνης: Χρόνια πολλά, φίλε.

Αλεξάνδρα: Πρέπει να το γιορτάσουμε.

Ανέστης: Τι λέτε για το βράδυ; Να πιούμε το υπόλοιπο Jameson;

Αλεξάνδρα: Θα πρέπει να κοιτάζω την ατζέντα μου.

Γελάνε όλοι μαζί.

Σκηνή 6^η

Δρόμος. Έξω έχει νυχτώσει. Ο Αντώνης, η Αλεξάνδρα, η Αγάπη κι ο Ανέστης και είναι μαζεμένοι γύρω από τα αμάξια τους. Το μωρό κοιμάται στο αμάξι. Όλοι φαίνονται ευδιάθετοι. Έχουν απλώσει ένα τραπεζομάντιλο στον δρόμο και πάνω του έχουν τοποθετήσει μερικά φαγητά. Στα χέρια τους κρατάνε πλαστικά ποτήρια, που είναι γεμάτα αλκοόλ.

Αλεξάνδρα: Τι κρίμα που δεν μπορέσαμε να βρούμε τούρτα για τα γενέθλιά σου απόψε, Ανέστη.

Αντώνης: Τουλάχιστον ελπίζω να σου άρεσε το δώρο μας.

Ανέστης: Αυτό το ανεμιστηράκι ήταν ακριβώς αυτό που χρειαζόμαστε. Έχουμε πεθάνει στη ζέστη αυτές τις μέρες.

Αγάπη: Ξέρετε, βέβαια, τι λείπει τώρα;

Αλεξάνδρα: Τι λείπει;

Αγάπη: Μουσική, φυσικά! Ανέστη, θυμάσαι πώς πάει αυτό το τραγούδι που έπαιζε στην τελευταία σκηνή του Sopranos;

Ανέστης: Αχ, ναι... Από τους Journey;

Αγάπη: Don't stop believin'!

Η Αγάπη αρχίζει να τραγουδάει αυτό το τραγούδι προς τον Ανέστη. Ο Αντώνης και η Αλεξάνδρα την ακολουθούν.

Ανέστης: Γελώντας. Ήσυχα, παιδιά! Αρκετό ουίσκι ήπιαμε για σήμερα.

Αγάπη: Ωραία δεν είμαστε, ρε παιδιά; Εννοώ καλά δεν περνάμε; Εμείς οι τέσσερις, πίνουμε, τρώμε, τραγουδάμε. Δεν έχουμε ιδέα τι συμβαίνει εκεί έξω. Δεν είναι ωραία, έτσι; Χωρίς δουλειές και υποχρεώσεις; Χωρίς τα καθημερινά άγχη; Δεν είναι και τόσο άσχημη η ζωή εδώ πέρα, έτσι δεν είναι;

Αλεξάνδρα: Ναι, βέβαια, δεν είναι και τόσο άσχημη η ζωή εδώ πέρα. Δεν έχεις κι άδικο, Αγάπη.

Ανέστης: Μου φαίνεται πως έχει περάσει ένας αιώνας από εκείνη την στιγμή που μπήκαμε στο αυτοκίνητο και ξεκινήσαμε για να πάμε στο πάρτι του Γιάννη.

Αγάπη: Ίσως και να έχει περάσει ένας αιώνας. Ποιος ξέρει;

Αλεξάνδρα: Μέχρι και το μωράκι μας έχει αρχίσει να μεγαλώνει. Σχεδόν όλα τα ρούχα του είναι μικρά πια.

Ανέστης: Σημασία έχει που είμαστε μαζί.

Αγάπη: Δεν θα μπορούσα να φανταστώ καλύτερους γείτονες από εσάς, ρε παιδιά.

Αντώνης: Δεν πιστεύετε πως ίσως κάτι να θέλει να μας πει το σύμπαν με όλο αυτό;

Αγάπη: Πιστεύεις ότι αυτό το πράγμα που ζούμε μας το έστειλε το σύμπαν;

Αντώνης: Ναι, αλλά ίσως και όχι... Θέλω να πω ίσως να μπορούμε να πάρουμε κάποιο μάθημα μέσα από όλο αυτό;

Ανέστης: Εγώ νιώθω πως όλο αυτό μας μαθαίνει να εκτιμάμε την στιγμή, να εστιάζουμε σε αυτή, γιατί αυτή η στιγμή είναι το μόνο πράγμα που έχουμε πραγματικά δικό μας.

Αγάπη: Από πότε άρχισες να φιλοσοφείς κι εσύ;

Ανέστης: Θα καταλάβεις κι εσύ όταν μεγαλώσεις.

Γελάνε όλοι μαζί.

Αλεξάνδρα: Είμαι πολύ χαρούμενη που γνωριστήκαμε... Έστω και κάτω από αυτές τις συνθήκες.

Ακούγεται μουσική από κάποια αμάξια λίγο πιο μακριά.

Ανέστης: Φαίνεται πως και κάποιοι άλλοι διασκεδάζουν απόψε.

Αγάπη: Πάμε!

Ανέστης: Πού να πάμε;

Αγάπη: Ελάτε! Πάμε να ενώσουμε τα πάρτι μας.

Όλοι μαζί κινούνται προς την παρέα και τη μουσική. Ακούγονται γέλια και φωνές. Αρχίζουν και οι τέσσερις να χορεύουν.

Σκηνή 7^η

Δρόμος. Πολύ πρωί. Όλοι κοιμούνται μέσα στα αμάξια τους και ξαφνικά ακούγεται δυνατό κλάμα μωρού. Όλοι φοράνε ακόμα καλοκαιρινά ρούχα.

Αντώνης: Αλεξάνδρα, ξύπνα... Το μωρό κλαίει. Είναι η σειρά σου. Ε, ψιτ, τράβα, ρε Αλεξάνδρα, στο πίσω κάθισμα να δεις, γιατί κλαίει το μωρό.

Η Αλεξάνδρα πηδάει στο πίσω κάθισμα και βγάζει το μωρό από το καρεκλάκι του.

Αλεξάνδρα: Τι έγινε, μωρό μου, γιατί κλαις; Το μωρό συνεχίζει να κλαίει πιο δυνατά. Πότε το άλλαζες;

Αντώνης: Δεν είναι πολλή ώρα.

Αντώνης: Του πίνει το κούτελο. Ναι, έχει σίγουρα πυρετό.

Αλεξάνδρα: Χθες ήταν μια χαρά. Δεν είχε κάτι. Είχε; Παρατήρησες κάποια αλλαγή στην συμπεριφορά του; Δεν ήταν μια χαρά;

Αντώνης: Όχι, Αλεξάνδρα. Δεν παρατήρησα τίποτα περίεργο.

Αλεξάνδρα: Του δίνει λίγο νερό. Έχει μείνει καθόλου αντιπυρετικό μέσα στο μπουκαλάκι;

Ο Αντώνης κοιτάζει το καλαθάκι με τα φάρμακα και ψάχνει να βρει το αντιπυρετικό.

Αντώνης: Ναι, έχει μείνει λίγο. Δεν θα φτάσει, όμως, για αύριο.

Αλεξάνδρα: Καλά, φερ' το τώρα και βλέπουμε τι κάνουμε αργότερα.

Αντώνης: Δεν μας έχουν μείνει πολλές προμήθειες. Τι θα μπορούσαμε να δώσουμε, για να πάρουμε τα φάρμακα;

Αλεξάνδρα: Θα δώσω το κινητό μου ή τα σκουλαρίκια που πήρα στη Βαρκελώνη.

Αντώνης: Δεν έχουν καμία αξία εδώ τα σκουλαρίκια σου, ρε Αλεξάνδρα. Τι να τα κάνουν τα σκουλαρίκια εδώ πέρα; Να τα φορέσουν να πάνε σε εγκαίνια;

Αλεξάνδρα: Να μου λείπει ο σαρκασμός σου. Αρκετά ανέχτηκα την σκατοσυμπεριφορά σου.

Αντώνης: Τι θες να πεις; Ποια συμπεριφορά μου;

Αλεξάνδρα: Δεν είναι ώρα τώρα. Τώρα προτεραιότητα έχει το μωρό.

Αντώνης: Ωραία είσαι εσύ! Πετάς μια βόμβα και μετά άντε γεια.

Αλεξάνδρα: Μπορείς να μην φωνάζεις; Τρομάζεις το μωρό.

Αντώνης: Ας το σκεφτόσουν νωρίτερα το μωρό.

Αλεξάνδρα: Αντώνη, σκάσε επιτέλους.

Ο Αντώνης βγαίνει εκνευρισμένος έξω από το αμάξι. Η Αγάπη και ο Ανέστης μόλις έχουν ξυπνήσει και βγαίνουν κι εκείνοι ανήσυχoi έξω από το αυτοκίνητό τους.

Ανέστης: Καλημέρα, Αντώνη! Όλα καλά; Ακούσαμε το κλάμα του μωρού και τις-

Αντώνης: Τις φωνές μας;

Ανέστης: Γελάει αμήχανα. Ναι, κάτι τέτοιο.

Αντώνης: Το μωρό φαίνεται να έχει πυρετό.

Αγάπη: Τι λες τώρα; Άκουσα πως κυκλοφορεί ίωση. Λες να άρπαξε τίποτα;

Αντώνης: Δεν έχω ιδέα. Η Αλεξάνδρα έχει ανησυχήσει. Κι εγώ δηλαδή... Κι εγώ είμαι κάπως ανήσυχος. Μας τελειώνει και το αντιπυρετικό. Μας τελειώνουν και οι προμήθειες. Όλα σκατά.

Ανέστης: Πάρε ανάσα, φίλε. Θα βρούμε κάποια λύση.

Αγάπη: Δεν πιστεύω πως είναι κάτι σοβαρό.

Αντώνης: Ούτε κι εγώ, αλλά ποιος θα το πει στην Αλεξάνδρα;

Η Αγάπη χαιρετάει την Αλεξάνδρα και της ζητάει να ανοίξει το παράθυρο του αυτοκινήτου.

Αγάπη: Όλα θα πάνε καλά, Αλεξάνδρα.

Αλεξάνδρα: Χθες ήταν μια χαρά. Δεν ξέρω τι συνέβη έτσι ξαφνικά.

Αγάπη: Μια-δυο μέρες θα κρατήσει το πολύ.

Αλεξάνδρα: Δεν ξέρω. Δεν ξέρω. Σκέφτομαι τα χειρότερα.

Η Αγάπη μπαίνει μέσα στο αυτοκίνητο, κάθεται δίπλα στην Αλεξάνδρα και την παίρνει αγκαλιά.

Αγάπη: Μια γρίπη είναι – θα περάσει πριν το καταλάβουμε.

Αλεξάνδρα: Κι αν δεν περάσει;

Ανέστης: *Στέκεται έξω από το αυτοκίνητο και πάνω από το παράθυρο.* Ο Αντώνης άκουσα πως ένα Peugeot κόκκινο λίγο πιο κάτω είχε φάρμακα χθες. Τα αντάλλαζαν για κολόνιες, αποσμητικά και τέτοια. Θα μπορούσα να σας δώσω το αποσμητικό μου.

Αλεξάνδρα: Τι φάρμακα έχουν;

Αντώνης: Δεν έχω ιδέα. Αυτό άκουσα. Αυτό σας λέω.

Αλεξάνδρα: Πρέπει να έχω και ένα dry shampoo πίσω στην βαλίτσα.

Αγάπη: Έχω κι εγώ μια κολόνια στην τσάντα μου.

Η Αγάπη βγαίνει από το αυτοκίνητο, ανοίγει το πορτοπαγκάζ του δικού της αυτοκινήτου και βγάζει έξω την κολόνια της. Έπειτα, την δίνει στον Αντώνη.

Αντώνης: Να'σαι καλά, Αγάπη. Αλεξάνδρα, πάμε μαζί;

Αλεξάνδρα: Και το μωρό;

Ανέστης: Θα το κρατήσουμε εμείς το μικρό.

Αντώνης: Θα πήγαινα μόνος, αλλά δεν ξέρω ποια φάρμακα κάνουν για την δίκη μας περίπτωση.

Αλεξάνδρα: *Απευθύνεται προς τον Ανέστη και την Αγάπη.* Μόλις του έδωσα το αντιπυρετικό. Δεν νομίζω ότι θα προιαλέσει φασαρία.

Ανέστης: Μην το συζητάς καθόλου. Θα μείνουμε μαζί του για όσο χρειαστεί.

Ο Αντώνης και η Αλεξάνδρα φεύγουν από την σκηνή. Ο Ανέστης και η Αγάπη κάθονται για λίγο αμίλητοι έξω στον δρόμο. Το μωρό είναι στην αγκαλιά του Ανέστη.

Αγάπη: Λες να κολλήσουμε κι εμείς;

Ανέστης: Αμάν, ρε Αγάπη. Τι το σκέφτεσαι τώρα αυτό;

Αγάπη: Εντάξει, συγγνώμη. Σκέφτομαι απλώς αν έχουμε φάρμακα. Μήπως χρειαστούμε εμείς κάτι, να είμαστε προετοιμασμένοι.

Ανέστης: Μην αγχώνεσαι. Έχουμε ένα σωρό ντεπόν στο αυτοκίνητο.

Αγάπη: Νομίζω ότι το μωρό σου έχει αδυναμία. Πάντα ηρεμεί όταν το κρατάς εσύ αγκαλιά.

Ανέστης: Λέγεται πατρικό ένστικτο.

Αγάπη: Γελάει. Νομίζω απλώς ότι έχετε κάνει καλό bonding.

Ανέστης: Έχει και σε εσένα αδυναμία. Δες το πώς σε κοιτάει όταν ανοίγει τα μάτια του.

Αγάπη: Είναι μια γλύκα!

Ανέστης: Το δικό μας θα είναι πιο όμορφο.

Αγάπη: Αν πάρει από εμένα.

Ανέστης: Ελπίζω μόνο να μην πάρει τις συνήθειές σου.

Αγάπη: Ποιες συνήθειες εννοείς;

Ανέστης: Ας πούμε το άγχος σου. Είσαι τρομερά αγχώδης και το ξέρεις.

Αγάπη: Δεν το πιστεύω αυτό.

Ανέστης: Έχεις μάθει να το κρύβεις.

Αγάπη: Όλοι έχουμε άγχος. Είναι φυσιολογική απόκριση του οργανισμού το άγχος. Στο κάτω-κάτω, πρέπει να παραδεχθείς πως έχω χειριστεί όλη αυτή την κατάσταση με απίστευτη ψυχραιμία.

Ανέστης: Ποια κατάσταση; Αυτή εδώ; *Δείχνει γύρω του.*

Αγάπη: Ναι, εννοώ και αυτή την κατάσταση.

Ανέστης: Ποια άλλη;

Αγάπη: Όλη αυτή η φάση με την εξωσωματική και τα μωρά και τις γέννες.

Ανέστης: Ναι, δεν λέω-

Αγάπη: Όχι, γιατί αυτές οι καταστάσεις είναι περίπλοκες και τις περισσότερες αλλαγές και επιπλοκές είμαι υποχρεωμένη να τις βιώσω και να τις επεξεργαστώ εγώ.

Ανέστης: Ναι, Αγάπη, ποτέ δεν είπα το αντίθετο, αλλά-

Αγάπη: Όχι, δεν έχει αλλά... Εσύ μπορείς να το παίζεις ο πιο στοργικός μπαμπάς του κόσμου. Είναι πολύ εύκολο να με χειροκροτείς από τις κερκίδες, αλλά αν έχεις τα κότσια ανέβα στην σκηνή.

Ανέστης: Δεν καταλαβαίνω τι σε έπιασε τώρα. Δεν καταλαβαίνω τι είπα, τι έκανα λάθος.

Αγάπη: Τίποτα. Όλα τα κάνεις τέλεια.

Ανέστης: Τι θέλεις να κάνω;

Αγάπη: Τίποτα. Θέλω έναν καφέ.

Ανέστης: Αγάπη, θέλεις παιδί;

Αγάπη: Ναι, θέλω.

Ανέστης: Φοβάσαι;

Αγάπη: Δεν ξέρω. Θέλω χρόνο.

Ανέστης: Ο χρόνος δεν υπάρχει, Αγάπη. Δεν το βλέπεις; Ο χρόνος καταργήθηκε κι εσύ μου λες πως θέλεις κι άλλον. Δεν έχω άλλον χρόνο να σου

δώσω, γιατί πολύ απλά ο χρόνος δεν υπάρχει. Κοίτα γύρω σου! Ο χρόνος δεν υπάρχει.

Αγάπη: Τα αυτοκίνητα-

Ανέστης: Ποια αυτοκίνητα;

Αγάπη: Ανέστη, δεξ! Τα αυτοκίνητα κινούνται!

Ανέστης: Αγάπη, τα αυτοκίνητα κινούνται! Θεέ μου.

Αγάπη: Μπες γρήγορα μέσα στο αυτοκίνητο.

Ανέστης: Το μωρό;

Αγάπη: Παγώνει. Δεν γίνεται να το αφήσουμε εδώ.

Ανέστης: Φυσικά και όχι.

Αγάπη: Η σειρά του Αντώνη και της Αλεξάνδρας δεν κινείται, ρε γαμώτο. Έχεις ένα στυλό; Ένα μολύβι; Ένα χαρτί; Κάτι; Να τους αφήσουμε ένα σημείωμα;

Ο Ανέστης ψάχνει γύρω του, αλλά δεν βρίσκει κάτι.

Ανέστης: Έλα, πάμε!

Αγάπη: Τι εννοείς;

Ανέστης: Σήμω, πάρε το μωρό και πάμε...

Αγάπη: Όντως τώρα;

Ανέστης: Ναι, θα τους βρούμε στον δρόμο. Δεν γίνεται να χαθούμε έτσι ξαφνικά. Πάρε τα πράγματα του μωρού, βάλ'τα στο αμάξι και φύγαμε.

Η Αγάπη παίρνει τα πράγματα του μωρού και τα βάζει στο δικό τους αμάξι. Μπαίνει μέσα και ο Ανέστης βάζει μπροστά την μηχανή.

Σκηνή 8^η

Δρόμος. Έχει σουρουπώσει και ο Ανέστης με την Αγάπη είναι μέσα στο αυτοκίνητο. Δίπλα τους δεν υπάρχει, όμως, το αυτοκίνητο του Αντώνη και της Αλεξάνδρας.

Αγάπη: Νομίζω ότι του έπεσε ο πυρετός.

Ανέστης: Ναι, έκανε θαύματα αυτό το μπουκαλάκι που μας έδωσε η φαρμακοποιός από το Toyota.

Αγάπη: Αν δεν ήταν κι αυτή που μας είδε έτσι απελπισμένους να ψάχνουμε για φάρμακα, δεν ξέρω τι θα κάναμε.

Ανέστης: Είναι πολύ ήσυχο πάντως. Είχε δικιο η Αλεξάνδρα.

Αγάπη: Ξέρεις τι σκεφτόμουν; Μήπως, όταν συναντήσουμε πάλι τον Αντώνη και την Αλεξάνδρα, τους ζητούσαμε να το βαφτίσουμε; Να γίνουμε νονοί του; Πώς σου φαίνεται αυτή η ιδέα;

Ανέστης: Δεν έχω γίνει ποτέ νονός.

Αγάπη: Θα έχει φάση.

Ανέστης: Ναι, θα ήταν ένας ωραίος τρόπος, για να μείνουμε έτσι στη ζωή του μικρού. Γιατί θέλω πολύ να μείνουμε στη ζωή του μικρού. Νιώθω πως έχω κάπως συμβάλλει κι εγώ στο μεγάλωμά του.

Αγάπη: Καλά, μόνο τρεις μέρες το έχουμε μαζί μας.

Ανέστης: Τι εννοείς; Τόσο καιρό το έχουμε κοντά μας. Το φροντίζουμε, το προσέχουμε, το αγαπάμε. Δεν το γνωρίσαμε χθες.

Αγάπη: Η αλήθεια είναι πως κι εγώ το νιώθω σαν δικό μου... Όχι, όχι... Είμαι σίγουρη πως ο Αντώνης και η Αλεξάνδρα θα χαρούν, αν τους το προτείνουμε.

Ανέστης: Αν δεν έχουν βρει ήδη νονούς.

Αγάπη: Νόμιζα πως θα έλεγες «αν δεν έχουν κιόλας χωρίσει, όταν τους ξαναδούμε».

Ανέστης: Γελάει. Να σου πω κάτι; Δεν πιστεύω πως το περιβάλλον που μεγάλωνε το μικρό ήταν ένα υγιές περιβάλλον.

Αγάπη: Εννοείς με τις φωνές;

Ανέστης: Ναι, ακριβώς. Με τις φωνές και τους καβγάδες. Όλα αυτά. Δεν είναι σωστά για ένα παιδί.

Αγάπη: Καλά, κι εμείς έτσι μεγαλώσαμε.

Ανέστης: Και;

Αγάπη: Τι και; Μια χαρά δεν είμαστε σήμερα;

Ανέστης: Υγιέστατοι!

Αγάπη: Μόνο με λίγα ψυχολογικά.

Ανέστης: Με λίγο άγχος...

Αγάπη: Λίγο OCD...

Ανέστης: Λίγο κατάθλιψη...

Αγάπη: Φόβο εγκατάλειψης...

Ανέστης: Burn-out...

Αγάπη: Αγοραφοβίες...

Ανέστης: Κλειστοφοβίες...

Αγάπη: Μικροβιοφοβίες...

Ανέστης: Ταφοφοβίες...

Αγάπη: Τι είναι πάλι αυτό;

Ανέστης: Είναι όταν φοβάσαι ότι θα ταφείς ζωντανός.

Αγάπη: Ώου, ρε Ανέστη. Δεν ήξερα καν ότι υπάρχει όνομα γι' αυτό το πράγμα. Ακούγεται απαίσιο.

Ανέστης: Για όλα υπάρχει ένα όνομα.

Αγάπη: Πιστεύεις πως είναι καλά ο Αντώνης και η Αλεξάνδρα;

Ανέστης: Ναι πιστεύω πως θα είναι μια χαρά. Είμαι σίγουρος βασικά πως θα είναι εντάξει.

Αγάπη: Δεν θα είναι αγχωμένοι μακριά από το μικρό;

Ανέστης: Αφού ξέρουν πως το προσέχουμε εμείς. Έτσι δεν τους είπαμε; Πως θα το προσέχουμε όσο χρειαστεί;

Αγάπη: Ναι, αυτό είπαμε, αλλά-

Ανέστης: Δεν έχει νόημα να ανησυχούμε για την Αλεξάνδρα και τον Αντώνη. Ενήλικες είναι στο κάτω-κάτω.

Αγάπη: Όλα έγιναν τόσο γρήγορα.

Ανέστης: Ακριβώς.

Αγάπη: Δεν είχαμε επιλογή.

Ανέστης: Φυσικά και δεν είχαμε επιλογή. Δεν θυμάσαι τις κόρνες; Μας έπαιρναν τα αυτιά οι κόρνες από τα αυτοκίνητα.

Αγάπη: Έχεις δίκιο. Θα ήθελα λίγη μουσική τώρα.

Ο Ανέστης αρχίζει να τραγουδάει ψιθυριστά το "Road to Nowhere" των Talking Heads. Τον συνοδεύει λίγο μετά και η Αγάπη. Αρχίζουν να τραγουδούν δυνατά. Ο Ανέστης γυρίζει στο πίσω κάθισμα και παίρνει το μωρό στην αγκαλιά του, το σηκώνει ψηλά και συνεχίζουν να τραγουδάνε για λίγη ώρα ακόμα. Στο τέλος, το κατεβάζει και το κρατάει στην αγκαλιά του.

Αγάπη: Τι ώρα είναι;

Ανέστης: Πρέπει να κοντεύει εννιά.

Αγάπη: Με νευριάζει που δεν έχω ένα ρολόι πάνω μου.

Ο Ανέστης σκέφτεται λίγο και μετά βγάζει ένα στυλό από το ντουλαπάκι του αυτοκινήτου του.

Ανέστης: Δώσε μου το χέρι σου!

Αγάπη: Τι θες το χέρι μου;

Ανέστης: Δώσ' το μου είπα!

Αγάπη: Οκ, εντάξει.

Ο Ανέστης αρχίζει να ζωγραφίζει ένα ρολόι γύρω από τον καρπό της Αγάπης. Η Αγάπη αρχίζει να γελάει.

Ανέστης: Ευχαριστημένη τώρα;

Αγάπη: Δώσε μου κι εσύ το χέρι σου! Η Αγάπη ζωγραφίζει κι εκείνη ένα ρολόι γύρω από τον καρπό του Ανέστη και τον παίρνει αγκαλιά. Τώρα είμαστε εντάξει.

Σκηνή 9^η

Δρόμος. Η Αγάπη και ο Ανέστης κάθονται έξω δίπλα από το αυτοκίνητό τους και παίζουν με το μωρό. Φοράνε χειμερινά ρούχα.

Αγάπη: Μιλώντας στο μωρό. Για πες μα-μα!

Ανέστης: Για πες μπα-μπα!

Αγάπη: Είναι έτοιμο να περπατήσει. Το βλέπεις;

Ανέστης: Το πολύ-πολύ σε έναν μήνα θα περπατάει μόνο του.

Αγάπη: Θα το κυνηγάμε παντού.

Ανέστης: Όταν πάμε σπίτι, θα του πάρουμε ένα μεγάλο πάρκο να μπορεί να παίζει μέσα.

Αγάπη: Το πιστεύεις πραγματικά αυτό;

Ανέστης: Ότι θα του πάρουμε πάρκο;

Αγάπη: Όχι, ότι θα φτάσουμε σπίτι.

Ανέστης: Μα ναι, φυσικά. Έμεινε λίγο ακόμα. Το πολύ σε μια εβδομάδα θα είμαστε σπίτι με το μωράκι.

Αγάπη: Ρε Ανέστη-

Ανέστης: Σταμάτα, Αγάπη. Τα έχουμε ξανα συζητήσει αυτά. Ψάξαμε παντού. Δεν είναι πουθενά. Κανένας δεν τους έχει δει.

Αγάπη: Και τι σημαίνει αυτό;

Ανέστης: Μπορεί να το έκαναν εσκεμμένα. Το έχεις σκεφτεί αυτό;

Αγάπη: Τι να έκαναν εσκεμμένα; Εννοείς να παρατήσαν το παιδί επίτηδες;

Ανέστης: Ναι, μπορεί να το βαρέθηκαν και να βρήκαν έτσι την ευκαιρία να το παρατήσουν σε εμάς.

Αγάπη: Σοβαρά μιλάς τώρα;

Ανέστης: Δεν ξέρω, δεν έχω ιδέα. Δεν τους ξέραμε κι από προχθές.

Αγάπη: Ναι, βασικά τους ξέρουμε εδώ και αρκετό καιρό.

Ανέστης: Εντάξει, μπορεί και να τους βρούμε. Δεν αποκλείω το ενδεχόμενο να τους βρούμε.

Αγάπη: Ή να μας βρουν αυτοί.

Ανέστης: Ναι, ή να μας βρουν αυτοί.

Αγάπη: Μου δίνεις ένα πουράκι;

Ο Ανέστης της δίνει ένα στο στόμα.

Αγάπη: Νομίζω κρύωσα λίγο.

Ανέστης: Ναι, έχει βάλει ψύχρα.

Αγάπη: Κρίμα που δώσαμε τα μπουφάν πριν μια εβδομάδα.

Ανέστης: Ήμασταν πολύ αισιόδοξοι.

Αγάπη: Λες να χρειαστούμε και κουβέρτες;

Ανέστης: Μπα, όχι. Πιστεύω ότι θα είμαστε καλά για τώρα.

Αγάπη: Ευτυχώς το μωρό έχει το κουβεράκι του.

Ανέστης: Θα πρέπει, όμως, να βρούμε φαγητό για το μικρό. Ίσως μερικά φρούτα.

Αγάπη: Δεν θυμάμαι ποια ήταν η τελευταία φορά που είδα φρούτα να τριγυρίζουν εδώ γύρω. Έχω ξεχάσει σχεδόν πώς μοιάζει η μπανάνα.

Αντώνης: Ναι, αλλά το μικρό πρέπει να φάει μερικά φρούτα. Θα μπορούσαμε να περπατήσουμε λίγο και να ρωτήσουμε. Μπορεί να βρούμε κανέναν από αυτούς τους τύπους με τους πάγκους.

Αγάπη: Τι άλλο θα μπορούσαμε να δώσουμε για αντάλλαγμα όμως;

Ανέστης: Τα ρούχα μας;

Αγάπη: Α, καταπληκτική ιδέα! Και θα αρχίσουμε να κυκλοφορούμε γυμνοί;

Ανέστης: Όχι, μωρέ, Αγάπη. Εννοώ τα καλοκαιρινά t-shirt.

Αγάπη: Αυτά που μας έδωσαν η Αλεξάνδρα και ο Αντώνης;

Ανέστης: Ναι, αυτά. Μαζί και τα πέδιλα που μας έδωσε εκείνος ο αστυνομικός. Τον θυμάσαι;

Αγάπη: Ποιον λες; Εκείνον τον φαλακρό ή τον άλλον που δεν έβγαζε την στολή του με τίποτα;

Ανέστης: Τον πρώτο.

Αγάπη: Πω-πω, ναι, αυτός μας είχε δώσει τα πέδιλα του χωρίς αντάλλαγμα. Τον θυμάμαι.

Ανέστης: Ίσως θα πρέπει να δώσουμε αυτά.

Αγάπη: Κι αν καλοκαιριάσουμε εδώ;

Ανέστης: Δεν υπάρχει περίπτωση. Δεν βλέπεις που έχει αρχίσει να αχνοφαίνεται η θάλασσα;

Αγάπη: Είναι τόσο όμορφη αυτή η ώρα. Τώρα που σουρουπώνει. Να σου πω κάτι; Ο ουρανός είναι το μόνο πράγμα που μου δίνει σιγουριά πια. Είναι το μόνο πράγμα γύρω μας που συνέχιζε να αλλάζει, ακόμη κι όταν νιώθαμε ότι όλα έμεναν ακίνητα για μέρες, μήνες, αιώνες. Είναι πραγματικά υπέροχος ο ουρανός αυτή την ώρα.

Ανέστης: Ξέρεις τι σκέφτηκα; Θα ήταν ωραίο να βάφαμε το δωμάτιο του μωρού γαλάζιο και να κρεμούσαμε στου τοίχους τον Δία, την Αφροδίτη, τον Κρόνο, τον ήλιο, το φεγγάρι, κατάλαβες...

Αγάπη: Μα, δεν έχουμε χώρο για παιδικό δωμάτιο στο σπίτι ακόμα.

Ανέστης: Θα μετατρέψουμε το γραφείο μου σε παιδικό δωμάτιο. Ξέρεις, όμως, τι με απασχολεί; Να του πάρουμε κούνια ή κρεβάτι; Μήπως να του πάρουμε και τα δύο, για να είμαστε καλυμμένοι;

Αγάπη: Νομίζω ότι με την κούνια θα είμαστε εντάξει, άλλωστε-

Ανέστης: Δεν είμαι τόσο σίγουρος γι' αυτό. Τέλος πάντων, το πιο σημαντικό είναι τα ρούχα. Τα έπιπλα τα διαλέγουμε και λίγο αργότερα. Τα ρούχα, όμως, είναι πιο σημαντικά. Όλο και ψηλώνει το μικρό μας! *Απευθυνόμενος στο μωρό.* Ποιο είναι το πιο ψηλό και όμορφο μωρό του κόσμου; Ποιο; Ποιο;

Αγάπη: Έχεις γίνει εντελώς χαζομπαμπάς... Νομίζω είναι η ώρα του για φαγητό. *Η Αγάπη σηκώνεται και ανοίγει την πόρτα του αυτοκίνητου, για να πάρει την τσάντα με το φαγητό, ενώ κλείνει την πόρτα βλέπει από μακριά τα αυτοκίνητα να κινούνται.* Ανέστη, τα αμάξια... Τα αμάξια έχουν βάλει μπροστά.

Ανέστης: Μπες γρήγορα μέσα.

Ο Ανέστης μαζεύει γρήγορα τα πράγματα που έχουν στον δρόμο, βάζει το μωρό στο πίσω κάθισμα, μπαίνει μέσα στο αυτοκίνητο και βάζει το αυτοκίνητο μπροστά.

Αγάπη: Κάτσε, Ανέστη, μην τρέχεις τόσο! Κάτσε λίγο μήπως δούμε το αμάξι των παιδιών.

Ανέστης: Θα τους βρούμε μετά.

Αγάπη: Πότε μετά;

Ανέστης: Αργότερα. Όταν θα έχει χαλαρώσει η κίνηση.

Αγάπη: Κι αν δεν τους βρούμε;

Ανέστης: Θα τους βρούμε, Αγάπη. Δεν χάνονται έτσι ξαφνικά οι άνθρωποι.

Αγάπη: Κι αν γίνει κάτι και δεν τους βρούμε όμως;

Ανέστης: Θα μας βρουν αυτοί.

Αγάπη: Κι αν δεν μπορούν να μας βρουν;

Ανέστης: Η ζωή θα συνεχιστεί. Αυτό θα γίνει. Αυτό δεν γίνεται πάντα; Η ζωή συνεχίζεται. Έτσι δεν είχες πει κάποτε; Η ζωή πάντα θα συνεχίζεται.

Σκηνή 10^η

Σαλόνι Ανέστη-Αγάπης. Τα φώτα είναι κλειστά και ανοίγουν μόνο όταν μπαίνουν μέσα η Αγάπη, ο Ανέστης και το μωρό. Το σπίτι είναι ακριβώς έτσι όπως το άφησαν. Μόνο κάποιοι λογαριασμοί και διαφημιστικά φυλλάδια είναι πεταμένοι κάτω από την πόρτα.

Αγάπη: Δεν το πιστεύω πως είμαστε σπίτι!

Ανέστης: *Μιλώντας στο μωρό.* Κοίτα, αγάπη μου! Κοίτα, τι όμορφο σπίτι έχει η μαμά και ο μπαμπάς.

Αγάπη: Να ετοιμάσω το φαγητό για το μωρό;

Ανέστης: Ναι, αν μπορείς, βάλε το νερό να βράζει. Είμαι ένα πτώμα. Δεν το πιστεύω πως είμαστε επιτέλους σπίτι.

Αγάπη: Κοίτα εδώ πόσοι λογαριασμοί μαζεύτηκαν!

Ανέστης: Δεν υπάρχει περίπτωση να πληρώσουμε κανέναν από αυτούς. *Ανοίγει έναν από αυτούς τυχαία.* Λογαριασμός internet και τηλέφωνο... Δεν είμαστε καλά. Θα τους πάρω αύριο τηλέφωνο να τους τα ψάλλω. Τον πετάει πάλι κάτω στο πάτωμα.

Αγάπη: Έχει λήξει;

Ανέστης: Ούτε που είδα την ημερομηνία...

Αγάπη: Μόνο λογαριασμούς έχει κάτω;

Ανέστης: Ναι, μαζί με κάτι διαφημιστικά φυλλάδια... Άντε, θα πας να φτιάξεις το φαγητό για το μικρό; Θα αρχίσει να γρινιάζει σε λιγάκι.

Αγάπη: Ναι, τώρα πάω στην κουζίνα. Θα του αλλάξεις πάνα; Α, άναψε και το θερμοσίφωνο, σε παρακαλώ. Θέλω όσο τίποτα να κάνω ένα μπάνιο.

Ανέστης: Θα το αφήσω ανοιχτό για καμιά ώρα. Θα μπω κι εγώ μετά από 'σένα.

Η Αγάπη μπαίνει μέσα στην κουζίνα. Ο Ανέστης αλλάζει πάνα στο μωρό.

Αγάπη: Ανέστη, για κοίτα λίγο τι ώρα είναι. Το ρολόι της κουζίνας νομίζω χάλασε.

Ο Ανέστης κοιτάει το ρολόι του σαλονιού που είναι πάνω στον τοίχο.

Ανέστης: Είναι τρεις και τέταρτο.

Η Αγάπη μπαίνει πάλι μέσα στο σαλόνι κρατώντας το ρολόι της κουζίνας.

Αγάπη: Περίεργο.

Ανέστης: Γιατί;

Αγάπη: Κι εδώ λέει πως είναι τρεις και τέταρτο.

Ανέστης: Ε, και;

Αγάπη: Το ρολόι λες πως είναι Τετάρτη 8 Γενάρη.

Ανέστης: Έχουμε Γενάρη;

Αγάπη: Ναι..

Ανέστης: Και είναι Τετάρτη;

Αγάπη: Έτσι φαίνεται.

Ανέστης: Α, τι ωραία!

Αγάπη: Τι εννοείς;

Ανέστης: Αν είναι Γενάρης και Τετάρτη, ίσως έχω γενέθλια σήμερα.

ΤΕΛΟΣ